

הברות מהשיבות

אסיפורי אשיות

"כי כל דבור ודבור הוא עולם מלא, וכשאדם עומד להתפלל, ומדבר דבורי התפלה, אזי הוא מלקט ציצים ופרחים ושושנים נאים. כאדם ההולך בשדה, ומלקט שושנים ופרחים נאים אחת לאחת, עד שעושה אגדה אחת, ואחר כך מלקט עוד אחת לאחת,

ועושה אגדה אחרת ומחברם יחד, וכן הולך ומלקט ומקבץ כמה וכמה אגדות

יפים ונאים"
(ליקוטי מוהר"ן ס"ה).

4

בואי ללמוד להמליץ טוב!
מתבוננות במעשיות | עמ' 4-5

6

דיבור אחד טוב
משנה את כל התמונה!
חינוך בחיור | עמ' 6

8

החיים אתגרו את עליזה פיירמן מכל הכיוונים, אבל היא איתגרה אותם בחזרה עם עצת העצות של רבינו- וניצחה בגדול
שיחת חברות | עמ' 8

14

טל המורה לשמחה
בשיתוף אישי-
שיעזור לך לקבל קבלה טובה
לכבוד חודש אלול
עמ' 14

דואלת מהימים הנוראים?
בשריני הקדוש נכנס לתאונה- את
תרגישי אחרת למארי!
אז הנחל לבנות הנטורים |
עמ' 14

יוצא לאור על ידי
נשות ברסלב צפת

לתרומות, הנצחות, הערות והארות,
לקבלת העלון במייל,
וכן אם את מעוניינת לחלק
את העלון באיזור מגוריך

צרי קשר ב:

050-411-6096

או במייל:

nekudatemet148@gmail.com

עיצוב גריד:

EBLUM

תמונות:

FREPIK

עימוד ועיצוב:

055-6775785 BOOOL

הגהה:

ר.ל בהר- 054-846-9963

העלון עבר בקרה ע"י ועדה רוחנית.
לתגובות ניתן לפנות לכתובת מייל
המצויינת לעיל.

העלון מוקדש לישועת עם ישראל
להצלת והצלחת עולם התורה והישיבות,
לרפואת החולים, להחזרת השבויים,
לשמירה והגנה על החיילים,
לגאולה שלימה ברחמים,
ולעילוי נשמת משה בן בידה.

בס"ד

שושנת יעקב

קופה של בשמים - טיפוח ורוקחות טבעיים

מגוון מוצרים המופקים מאוצרות הטבע של הקב"ה ברוקחות של שמי הזנה טהורים ותמציות מצמחי מרפא, שופעים בתכונות לגוף ולנפש.
ר' נחמן (ספר המידות): "זע שיש בכל עשב ועשב כח מיוחד לרפואת איהו חולאת מיוחדת".

טיפוח טבעי:

- *קרם פנים יוקרתי בהתאמה אישית (טיפוח, מיצוק, טיפול בקמטים ומניעתם)
- *סרום פנים יוקרתי
- *סרום עיניים
- *סרום שפתיים
- *עור זוהר - מסכת פנים יוקרתית
- *מסירי איפור טבעי
- *חומצה האלורונית
- *זולין טבעי
- *טיפול בפאיגמנטציה
- *משחת הדסים
- *איפור מינרלי טבעי (סומק, פודרה, צלליות)
- *קופת בשמים ייחודית לכלה ולנשים נשואות

בעזרת השם
יהיה דוכן מכירות
של "שושנת יעקב"
בכנס בבני ברק!
אתן מזומנות!

ביבי: 054-8519055

שלוחת המאזינות
של קו "חברות מקשיבות"
יש לך שיתוף מחזק
לחלוק עם הקוראות?
חייג: 079-607-6720
והשאירי הודעתך בשלוחה 3.
חלק מההודעות יתפרסמו בעלון לתועלת הקוראות!
מחכות לשמוע את קולך!

הרכב 'קרן אור חוזר'
במופע פלייבק חדש, חי ומרגש
עם השחקנית קרן הוברט
זאבי אהציר קרן אור לסיפור שלך
לפרטים: 0527682722

קו ההתחזקות
0733454447
הקו שלך להתחזקות אמיתית!
שיעורים של נשות שלומינו
בתורתו של רבי נחמן מברסלב

תכנית בת מצוה?
נלב הפרשת תלה?
גיבוש לבנות או לחברות?

קומיץ סוחר ומרגש
עם יעל גורדצקי
גיטנים, סיפורי נשמה
ועידה מהלב
שיחברו כל אחת
להאבה ולעוצמה
האלוקית שבתוכה

להזמנות: 054.849.2887

לתפארת המליצה

ודברי חן. "רטוריקה" קורא לזה העולם, הפוליטיקאים אלופים בזה, עולם השיח בנזק על זה, ובכלל - העולם מעריך מאוד את אלו שיודעים 'איך לדבר כדי שאחרים יקשיבו'.

לכל כת יש שורש בקדושה, ורבי נתן מסביר שבשביל עבודת השם אנחנו צריכות מליצה, וכמה שיותר. לשכנע את אבא בריצויים ופיוסים, בדברי חן ותחנונים ועבודת חזקות, למה ראוי לו לרחם עלינו, ולמלא בקשותינו ברחמים וברצון, כי לעשות רצונו חפצנו... יש לו נחת שאנחנו מנצחות אותו בטענותינו אליו. הוא נהנה כשאנחנו מתעקשות על כל עובדה טובה, ולא מוותרות לקושי.

הנותן בים דרך

ולמרות זאת מאבא רבי נתן, שגם כשאת באה לפני השם ואין לך מילים, רק חצאי משפטים ובליל מחשבות מבלבל, גם זה יקר כל כך בעיניו, כאילו התפייטת לפניו בשיר מחורז כהלכה, מסודר בתיים-בתיים, לתפארת המליצה.

אבא אוהב אותנו, אוהב. ועכשיו בחודש אלול, הוא מקיים בנו: "הנותן בים דרך", איפה שאת, מה שעובר עלייך - השם איתך עמך ואצלך. מכל ים של בלבולים ומניעות תהיה לך דרך לשוב כשתזכרי שהשם קרוב אלייך. זאת התורה שהביא לנו משה באותם 40 ימי רצון שמתחילים מא' אלול. תורה שמגיעה עד המקום שלנו ממש, ומשם נותנת לנו דרך. זאת התורה שרבינו הקדוש הנחיל לנו, תורה מקרבת שמגיעה עד אלינו ונותנת לנו דרך לשוב...

שנזכה לאלול מקרב ואוהב. אלול של נקודות יהדות קדושות, של המון 'חטיפות' טובות, התחלות חדשות והרבה שמחה והתחזקות. יש כבר צדיק גדול כזה, שיחטוף את הנקודות האלו ויבנה מהן משכן לשכינה. בהזדמנות זאת נזמין כל אחת ואחת מהחברות המקשיבות שלנו לכנס שמחה והתחזקות שיערך בעיר הקודש בני ברק. מספר המקומות מוגבל מאוד, וההרשמה חובה.

תוכלי להירשם במייל או בקו של העלון. פרטים בפרסומת בגב הגיליון. שנה טובה ומתוקה, חברות מקשיבות.

גזרים, קרא, רוביא, רימונים, תמרים... היא בדקה היטב בשקיות אם הכול נמצא שם בפנים, כל הירקות המיוחדים מהם תכין את סימני השנה החדשה. בדרך כלל היא נושאת את השקיות העמוסות כל טוב בקלות ובשמחה, אבל הפעם היא בקושי מצליחה להרים את עצמה במעלה הרחוב. בעיני רוחה היא רואה את שולחן החג וליבה נחמץ. זה יהיה שולחן חג רגיל. משפחתי. בהרכב מלא. כולל בעל הבית. כולל שני הבנים. מישהי אחרת לא תבין מה הבעיה, הפוך, היא תחשוב שהשתגעה. "כך צריך, לא?" תתמה, "משפחה יהודית בשולחן חג! וכי יש יפה מכך?", תנאם לה כמה מאוסה היא כפיות הטובה לפני השם. איך תוכל להסביר לה מרגשות ליבה ההומה הכמעט פורח להכתרה הגדולה שמתרחשת שם באומן. איך תוכל לספר לה על הזכות הגדולה, על תיקון העולם, על מה שרבי נחמן הבטיח, וכמה חשוב להגיע, פשוט להגיע, איש בל יעדר... אנחה רבתי ומחנק חשוד בגרון, גרם לה להחיש צעדיה וכמעט להיתקל בפח הראשי. אבל רגע, אוי! מה רואות עיניה? סמוך ונראה למיכל האשפה מישהו השליך תמונה מפוארת שעמדה הפוכה. היא הפכה אותה מסוקרנת. מול עיניה עמד הציון של רבינו הקדוש.

לתת גם את הלב שלך!

הסיפור הזה, הוא סיפור אמיתי של אחת החברות. התמונה הזו, שתלויה בסלון ביתם מאז אותו ראש השנה, מחזקת אותה שלא משנה איפה בעלה באותה השנה, ואם הוא הצליח לשבר את המניעות ופשוט להגיע, רבינו איתם. את אותו ראש השנה היא עברה בשמחה ובאמונה בכוחו של הצדיק.

וכמובן - זה הזמן לשלוח חיזוק וחיבוק גדול - לכל נשות החיל שתומכות ודוחפות ומלהטטות כרטיסים ועושות הכול כדי שהבעל יהיה שם. וגם כאלו שחושקות שפתיים ומרפרפות הסכמה, עם הרבה מסירות נפש והכנעה. מה נאמר לכן? אין דבר גדול מזה! אשריך ואשרי חלקיך!

מעלת המליצה

בחלק המעשייה החדש שלנו נכיר את כת המליצה. דיבורים יפים, חרוזים

הוד קדומים

תפילתה של מרת גיטל ע"ה בציון

מרת גיטל, אמו הצדקת והמבוגרת של רבי מת'עס (דודה של הצדקת שרה גלבך עליה תקראו בעמ') התגוררה באומן. באותה זמן השתוללה מגפה קשה באזור שהפילה חיתתה על הכל, עד שכמעט ולא היה בית שלא נפגע במגפה. הנספים היו מכל החוגים והגילאים וידי אנשי החברה קדישא מלאו עבודה ר"ל. באחד הימים נודע כי רבי מתתיהו, נדבק גם הוא במגפה ומצבו הלך והחמיר, כל הניסיונות להקל עליו עלו בתוהו, גופו הלך ונחלש עד שנראה היה כי הוא קרוב למיתתו. המחלה שיתקה את גופו ומנעה ממנו אפילו את האפשרות לרדת ממיטתו. אמו המסורה לא ידעה את נפשה מצער בראותה כיצד בנה מחמד נפשה הולך וקמל מול עיניה ואין לאל ידיה להועיל. מה לא עשתה הצדקנית למען בנה, תפילות רבות שפכה, אך נראה היה כי נגזרה הגזרה. משראתה הצדקנית גיטל שכך הם פני הדברים, עלתה לציון רבינו הקדוש והחלה לבכות בכי תמרורים ששבר את לב כל השומעים, ומתוך עומק צערה פנתה אל רבינו וזעקה בקול בוכים: רבי אני אשה זקנה כבר חיתנתי את כל הילדים שחנני השם יתברך, חיי אינם חשובים כל כך כמו חייו של בני החסיד רבי ממתיהו, שצעיר לימים הוא עדיין, יש לו בבית אשה וילדים קטנים הזקוקים לו". ובסערת רוח ביקשה: "אם נגזרה הגזירה בקשתי שהיא תחול על צווארי, שאני אלך לעולמי במקום בני והוא יבריא וישאר בחיים. נשקה לציון הקדוש חזרה לביתה, עלתה על יצועה וקראה קריאת שמע בכוונה מתוך יישוב דעת, ועוד באותה לילה פשטה השמעוה: מרת גיטל אמו הצדקנית של רבי מת'עס נפטרה לבית עולמה! בה בעת התרחש הפלא הגדול, גוון של חיים החל לחזור לפניו החיבור של רבי מתתיהו הסובבים הבחינו בעליל כיצד משעה לשעה הוא הולך ומבריא למעלה מדרך הטבע (מובא מהספר "שלהבת בכפור" לרב דוד דגן שליט"א)

מעשה מבעל תפילה

חלק י"ד
כת הדיבור

וקבלו אותו למלך
ובחרו להם ארץ גורמת לענין שלהם, והלכו וישבו
שם עם מלכם
ובנדאי הנהיג אותם בדרך הישר

פת אחרת אמרו, שעקר התכלית הוא הדיבור
כי מותר האדם מן הבהמה הוא הדיבור
ומאחר שזה עקר היתרון שיש לאדם
על כן זהו עקר התכלית
על כן בקשו להם איש דברן
שיהיה בעל לשון, שידע כמה לשונות וירבה לדבר תמיד
כי איש כזה הוא אצל התכלית
והלכו ומצאו איש צרפתי משגע, שהיה הולך ומדבר לעצמו
ושאלוהו אם יודע לשונות, והיה יודע כמה לשונות
ואיש כזה בנדאי השיג התכלית [לפי דעתם הנבוכה]
מאחר שהוא בעל לשון, שידע כמה לשונות
ומדבר הרבה מאד, כי הוא מדבר אפילו לעצמו
על כן הוטב בעיניהם איש הזה

מתבוננות במעשיות

בואי להמליץ טוב! / ח.ו.י.ס

- כך או כך השם יתברך מתפאר בך. וע"י הדיבורים הקדושים הללו - מתגלה מלכותו ביתר שאת. אריכות התפילה בראש השנה ובכל השנה, כך מגלה רבי נתן, וכל "הניגונים הנפלאים והמתוקים והנוראים" - הכול הם לבושים קדושים לשכינה הקדושה. עוד דיבור - עוד מלוש נאה ומלכותי; עוד תפילה שזכית להוציא מפיך - עוד בגד נפלא, ועל ידי כל הלבושים הללו - נמתק הדין.

אנשי שלומנו, כשראו פעם את תפילותיו הנוראות והקדושות של רבי נתן בליקוטי תפילות, נענו ואמרו - רבי נתן, הרי אתה הבעל-תפילה. השיב להם גאון עוזנו, רבי נתן: הבעל-תפילה הוא רבינו, אבל אם אני מאנשי המלך הרי שאני המליץ, שאני יכול להמליץ טוב אפילו על יהודי שעבר על כל התורה כולה שמונה מאות פעמים! (שש"ק תקצ"א).

יש קשר בין תפילה, בצורה שהיא באה לידי ביטוי בליקוטי תפילות, לבין המלצת טוב. וזוהי בעצם עבודתנו בימים מתוקים וקדושים אלו - להמליץ. להשתמש עם כוח הדיבור בצורה של מליצה ודיבורי תפילה ושבח שמגלים את פאר מלכותו יתברך. רבינו מלמד אותנו להתפלל תפילה בצורה של מליצה ולזה לא צריך כשרון (הלו, יצר הרע, אפשר שקט קצת...) או חכמה מיוחדת. הקב"ה מתענג מכל הברה, מעצם הרצון שיהודיה באה לדבר.

ב"זכרונות" במוסף ראש השנה אנחנו אומרים: "הבן יקיר לי אפרים

ובכן תן כבוד... לעמך... אי אי אי... תהילה ליראיך... אי אי אי אי אי אי אי אי... שמחה לארצך... אי אי אי אי וששון לעירך... אי אי אי אי... (נוסח עזרת נשים, מחזור לימים נוראים מנוקד בדמעות מתוקות והמיית מתפללים).

"רגע מתוקים, אמא רוצה להתפלל קצת. הנה הבמבות. כל אחד מקבל אחד, ורק אחרי שהוא גומר - אז נתי מחלק לו עוד אחד... 'היה ביום... יתקע בשופר... ובאו האובדים... והנדחים... והשתחוו לה'... 'אי אי אי אי אי אי... אמא, נתי לוקח לעצמו הרבה במבות בבת אחת... אי אי אי... אבל אמא נתנה לי לחלק... אז אני יכול... אי אי אי אי אי אי" (נוסח סלון זרוע במבות וקליקסים, שברי תפילה קדושים מתוך מחזור השלם).

*

בקטע המעשייה החודש, אנחנו פוגשות את הכת שבחרה לה את הדיבור לתכלית. רבינו מלמד אותנו שחלילה אפשר לטעות טעות דקה ועדינה, כי באמת הדיבור הוא מעלתנו כמדבר אך לא כתכלית בפני עצמה, אלא בכדי להביא אותנו אל התכלית - גילוי מלכות השם בעולם.

בין אם את ממליכה את השם יתברך בבית הכנסת ובין אם את מגלה את מלכותו דווקא בבית; בין אם זכית להישאר בעורף ובעלך לוחם בהכתרה באומן ובין אם את מקשרת את ליבך אל ה'בעל כח' הגדול

וכשהלב נרגע, בטוח בשמחה ובהתענגות של האב הרחמן, אפשר לשבת ולחפש עוד מליצה. עוד צורה, עוד דרך להגיד את היושב על הלב. בלי לחץ איך לשכנע, מתוך ידיעה וודאית שמתענגים על כל דיבור שלי, איזה שיהיה. ובצורה כזו אפשר להמשיך ולהמליץ טוב על עצמי ועל כל יהודי, להפך בזכותו ולמצוא עוד נקודת זכות ועוד ועוד מזווית כזו או אחרת.

ונזכה שהצדיקים "ימליצו טוב בעדי לחפש ולבקש ולמצוא בי נקודות טובות" ובכל ישראל לשנה טובה ומתוקה אמין!

אם ילד שעשועים... כי מדי דברי בו זכור אזכרנו עוד", ורבי נתן מלמד אותנו בעלים לתרופה רע"ח: "איזה ילד שעשועים? כבן שנים, כבן שלש שנים, וחד אמר כבן ארבע וחמש שנים (מדרש רבה) כי מובן ומבואר מזה שאפילו כשאדם אינו יכול לדבר כלל לפניו יתברך ולפרש שיחתו היטב, אף על פי כן יקר בעיניו יתברך אפילו אם מדבר רק ברמז ובחצי דבור כמו תינוק בן שנים או שלש שנים, ולפעמים עוזר השם יתברך ומדבר דבורים שלמים, כתינוק בן ארבע או חמש שנים. וכך ישראל יקרים בעיניו כשמדברים ומשיחים צרכיהם לפניו, ונקראים ילד שעשועים."

האם מותר לי לשים את עצמי במרכז?

"גדלתי במציאות של סביבה שנתמכת בהשקפה אלא הרגשתי שיש מקום שראוי ושמע אמת. עם הזמן נוצרה בי השקפה של הרצונות שלי כלפי עצמי. פתאום שמתי לב שיש לי אי נוחות בכלל לשאל את עצמי: מה ישמח אותך, שמחה? מה את רוצה? מה יעשה לך טוב? מה יש בתוכי קולות שצוים עלי? רצונו מה כל היעצמי במרכז? ככה! זה לא מתאים!!! העיקר לעשות מה שצריך ומה שנכון עכשיו. תסתכלי מה נצרך ממך, לא מה את רוצה. יש אנשים שחיים באמת, ויש על דבריו ויש על דבריו מעוותים. מצד שני, האם רצון הי שאלך עם השאלה הנכונה של מה אני רוצה ומה משמח אותי? אני מרגישה שכן אבל אזלי לא... כי סוף צריך אזלי לכוון מה רצון הי ממני. כמאן שהסובי לא במקרים של הכנה, אלא אפילו בהתעסקות של מה לעשות במציאות הפני..."

ממני שמחה

תמר משה, מלווה נשים בתהליכים פנימיים, משיבה:

אני יכולה לבחור, האם אני רוצה להקשיב לערבים ששונאים אותנו, או כשהמואזין מתחיל לצעוק בבין הערביים להגיד: תודה שהזכרתם לי להתפלל מנחה, מבינה? אני יכולה כל הזמן לחרוד לתוכן של הקולות, למנגינה, למי יודע מה עכשיו...! ואני יכולה פשוט להתעלם בתנועה של 'עזות דקדושה'. לא שומעת. לא רואה. לא יודעת. כמו שמתעלמים מחדשות, כמו שמתעלמים מכל דבר שמחליש וגומר את הכוח. בזמן שיש לך יותר כוח, קחי דף ותכתבי בכותרת (או תדברי בהתבודדות, אפשר כמובן להקריא את מה שכתבת בהתבודדות שכל עניינה זה בדיבור דווקא): "קולות השיגעון".

ותני לך לכתוב בצורה נפרדת את כל העיוותים שנוצרו בנפש. אחר כך שאלתי את עצמך: מה אני מרגישה כשאני קוראת את זה? רגשות החמלה וקול ה' שיתעוררו בך - הם הריפוי שמתרחש כשאנחנו מקשיבים לנשמה הטהורה.

בנוסף, רצוי שתתחילי לבטא את הכיסופים הטובים בפה, מה את רוצה? יצא לי כמה פעמים לכתוב רצונות, או אפילו לחבר לעצמי תפילה ולפגוש בה אחרי זמן ולראות שהרבה ממה שרציתי באמת התגשם.

ה' רוצה שיהיה לך טוב. טוב זה אומר חיבור לנקודת הרצון, דרכה את חיה ובווערת. היהדות אינה נזירתית וסגפנית אלא מקדשת את החומר ומבררת ניצוצות מהנאות בגבול הקדושה. כשאת אוהבת אותך ולומדת לעשות לך טוב, בדברים פשוטים של אוכל טוב, טיפוח, סדר, בילוי נעים ותשומת לב - את מתקרבת אל עצמך ויכולה לחוש את הטעם הנפלא של אהבת ה' שרוצה כל כך להיטיב לך.

את מוזמנת לנשום, לפתוח ידיים ולהיפתח אל שלוה פנימית ואל אהבתו הגדולה אלייך הגלומה בטוב שמוכן לך מששת ימי בראשית, מחכה שתסכימי להקשיב ולהיות אקטיבית ביצירת הטוב הזה כבר ברגע הזה.

והלואי שתהיי בשמחה תמיד

תמר.

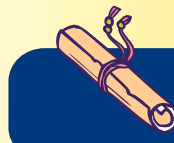
שלום לך שמחה היקרה,

במעשה מבעל תפילה מסופר על הכת שאמרה "שעקר התפילת היא הדיבור..."

ומאחר שזה עקר היתרון שיש לאדם על פן בקשו להם איש דבר... שיעד פמה לשונות וירבה לדבר תמיד. והלכו ומצאו איש צרפתי משגע, שהיה הולך ומדבר לעצמו...". ישנה כת שנמצאת בתוך המוח שלנו, שלא מפסיקה לדבר בתוך המחשבות. דמייני את הצרפתי המשוגע שעליו מדבר רבינו. שימי לב למלחמה שמתרחשת בין קול האמת, לבין הקולות הללו המדברים ללא הרף.

שימי לב איך במשפט אחד מתערבבים הצרפתי המשוגע, מלך זקן וכסיל, הבריון הפנימי, המבקר שלי, הקול ההורי, 'סמי', יצר הרע, כוח המדמה (בחרי לו שם אחד...). בעבודה עם הטוב והרע המעורבבים בשאלה (כמו 'קליפת נוגה'), תוכלי לברר את הטוב מהרע. תוכלי לעבוד דרך כתיבה: בעמוד אחד יהיה את קול ה' וקולו של הצדיק - מה הם אומרים לך? מתוך השאלה שלך אפשר ממש לשמוע את הבלבול, למשל: 'ברור לי שזו לא אמת. ובטוח יושב על דברים מעוותים' - קול האמת. לעומת: 'מה זה כל העצמי במרכז ככה?!' - קול הביקורת. נסי להפריד בין המשפטים שבשאלתך, למשל: 'מה ישמח אותך, שמחה? מה את רוצה? מה יעשה לך טוב?' זה משפט קדוש. רבינו מלמד אותנו שנבראנו כדי "לאהוב את עצמו עם ה' יתברך". משפט של אהבה למי שאני - זה משפט טוב מאזור ה'אזמרה', תקשיבי לו. חפשי את ה'אחים' שלו. אחד לאחד יוסיפו אור לנפש שלך.

לבסוף ציירי או כתבי בדרך יצירתית אחד מהם ותלי במקום בולט למען תזכרי לאן את שייכת. במקביל שימי לב ל'אי נוחות' שעולה בו-זמנית עם המשפט הזה: לקולות שצועקים... ולא מפסיקים לדבר דיבורים קשים. לצערנו אין דרך להעלים את ההקלטה מהילדות של הביקורת כלפי העצמי, היא תמיד תתנגן. יש דרך ללמוד לאיזה קול להקשיב ולהיכן לרכז את תשומת הלב. באזור שלי, שומעים את ה'מואזין'. בואי נניח שאותו מואזין אומר שאנחנו רעים ומכוערים וצריך להרוג אותנו (גם קורה, לפעמים, בדרשת יום השישי שלהם).

אמא, בואי לתקן את הדיבור!

הפעם, בעקבות "כת הדיבור" אליה הגענו במעשה מבעל תפילה, נדבר על עניין הדיבור. בואי אמא, היי את תיקון הדיבור בעולם! יש הרבה דיבורים בעולם. הרבה אנשים מדברים פילוסופיות, מחקרים, הפחדות ופוליטיקה, אבל את, אמא יהודיה יכולה לעשות תיקון לכל הדיבורים של העולם. ואיך? על ידי שתדברי דיבורים טובים. תספרי כמה טוב, כמה נפלא. תגיד כמה את אוהבת, וגם תברכי ברכות הנהנין בקול רם.

"איך אני יכולה לדבר טוב?" את שואלת, "כל היום אני עצבנית וכועסת על כולם. איך אתחיל פתאום להגיד דיבורים של נפלאות ושמחה?"

רבינו הקדוש מלמד אותנו להפריד. גם רשע גמור, להבדיל, כאשר הוא עומד בתפילה לבורא עולם - תפילתו מתקבלת. וגם אמא שנראית כמו מפקד בצבא מרוב עצבים ועומס - כשהיא מדברת דברים טובים זה מתקבל. השם יתברך מסתכל על הטוב שאנחנו עושות ומגדיל אותו. היצר הרע רוצה להחליש אותך מעניין הדיבור הקדוש, הוא אומר לך שהדיבור שלך לוקה בחסר ופגום, אבל רבינו אומר לנו - אף על פי כן! גם אם לא מושלם וגם אם חסר, בכל מדרגה שאת נמצאת את יכולה להכיר את בורא עולם יותר ויותר על ידי הדיבור. הדיבור מקרב אותך כל כך! וזה כלי עצום לחינוך הילדים.

גם אם כל השבת את אוכלת או ישנה, וביתר הזמן את כועסת על כולם, חשוב שתגדי בקול "כמה טוב לנו שיש לנו שבת!" "כמה טוב לנו שיש לנו שולחן שבת!", משפטים שיראו שאת אוהבת את השבת. תגדי "לכבוד שבת קודש" בהכנות לכבוד השבת, שהילדים ישמעו וגם את תשמעי. תניחי את הקולות המחלישים שבלב שאומרים לך שאת לא ראויה לדבר כך במצבך. תזכרי שהשם סומך עלייך. ההוכחה היא שהוא נתן לך תפקידים גדולים להיות אמא ורעיה. על ידי דיבור פיך את משנה את כל התמונה.

כאשר תברכי ברכות הנהנין בקול רם תכניסי את האמונה בלי הרבה דיבורים. רק להקשיב למילים: "בורא נפשות רבות וחסרונן על כל מה שבראת..." מחדיר בלב כל כך הרבה אמונה! וברכת 'שהכול?' כשהילדים שומעים אותך מברכת אותה כמה פעמים בקול בכל יום - זה חינוך עצום ליראת שמיים. זאת גם אחת מהעצות שנתן הסטייפלר הקדוש לאימהות. בזמן שאמא מברכת ברכת המזון, ע"פ ההלכה אסור לה לעשות שום דבר אחר, וכשהיא מתרכזת במילים שהיא אומרת, היא מקבלת שפע פנימי עצום. היא לא תצטרך לחנך לאמונה ולמשמעת, זה יכנס לבד.

זה גם רעיון לקבלה לחודש אלול - לברך בקול רם ברכות! ברכת אשר יצר או ברכת מעין שלוש, מה שתבחרי. העיקר - תברכי בקול. שישמעו אותך ושאת תשמעי את עצמך מברכת את בורא עולם. יהי רצון שנזכה לחזור בתשובה מתוך שמחה ולשמוח בתפקידים הנפלאים שקיבלנו בעולם הזה.

פשוט תמשיכי!

אנחנו שומעות ולומדות הרבה. מתעמקות ומתבוננות. אבל חז"ל כבר למדו אותנו: "לא המדרש עיקר - אלא המעשה". החכמה הגדולה זה להצליח להוריד את הדיבורים למציאות בה אנחנו נמצאות. לחפש - איך הדיבורים הפנים שלמדתי נכנסים לי לתוך החיים, איך אני שואבת מהם כוחות למעברים שעוברים עליי. איך אני מקיימת "וידעת היום והשבות אל לבבך", משיבה אל הלב את האור שבתוך ההתחזקות.

רבינו גילה לנו שיש עצה שיכולה לעזור לנו לזכות לכך. "לעשות מהתורות תפילות". שמעתי שיעור? למדתי ידיעה חדשה? אעזור ואעשה מזה תפילה. אתחנן: "אבא, תזכה תעזור לי להבין את מה ששמעתי עכשיו, וכשיהיה לי ניסיון להשתמש בזה. שהעולם הזה לא יטעה אותי! אם אתה לא תעזור לי להצליח לזכור את הדברים האלו, בוודאי שאני אשכח! אנא, חזק לי את הזיכרון שאזכור את העצות הקדושות ואדע איך להשתמש איתן בעת הניסיון". רבינו אומר שכשאנחנו עושות מהתורות תפילות אנחנו גורמות שעשועים גדולים שלעולם לא עלו לשמיים! כמה יקרה היא התפילה שלך - כל פעם מחדש - לזכות לקיים את הלימודים הקדושים!

בקיאות ב'שוב'

אבל למרות היגיעה שלנו לא תמיד אנחנו זוכות מיד להרגיש את האור של ההתחזקות בחיינו. את ה"רצוא" המיוחל. במיוחד עכשיו בחודש אלול אנחנו צריכות בקיאות חשובה דווקא ב"שוב", ומהו שוב? רגעי החושך והביזיון. רגעים בהם אני מרגישה שלא הולך לי. שלא מאיר לי, למרות שאני מתאמצת ומתייגעת. רגעים שנדמה לי, שבשמיים לא רוצים אותי. הוכחה: הכול כל כך קשה ותקוע

רבינו מגלה לנו - שזה רק יצר הרע שמבקש להרחיק אותנו מקרבת אלוקים. הקב"ה אומר לנו: "אמת חפצת בטווחות", תביאי לי בטחונות שאתה באמת רוצה להתקרב אליי. ומהם הביטחונות? דווקא הכישלונות האלו, הדמיונות, הקשיים שמתעוררים ובאים לדחות את האדם והוא ממשיך ומתגבר כנגדם. אין אורות? נעבוד את השם בפשיטות ובתמימות בלי חכמות. בלי לחקור וכלי להתלונן. וכך - מהשמיים יראו את היגיעה והמאמץ שלנו, איך אנחנו מקבלות את ההנהגה של בורא עולם בלי להתבלבל, ולבסוף כשאנחנו עוברות את המבחן של ה"שוב", וממשיכות בעקשנות ללכת רק אחרי הקדושה, לא מקשיבות לקול הרע שבלב. ומוכנות לעבור בדרך הזאת עם כל הקוצים והדרדרים, נזכה להיכנס באמת בשערי הקדושה. ואז השם יאיר לנו פנים ויקרב אותנו בכל מיני התקרבות.

דלג קדימה

בלבולים וקשיים עברו על כל הצדיקים, ואם לא היו מחזקים את עצמם, היו נשארים במקומם הראשון. דווקא האנשים שלא הסתכלו על מה שעובר עליהם, לא נשאבו לקשיים, רק דילגו והמשיכו קדימה - זכו להיות צדיקים והיכנסו בשערי הקדושה.

נחזק את עצמנו: אני רוצה את השם! יהיה מה שיהיה! אני לא עוזבת את השם! אני רוצה להתקרב אליו אפילו שאני רחוקה מאוד, ולא מראים לי איך התקדמתי ומאילו מידות רעות יצאתי. רבינו מלמד אותנו שכל פעם שאנחנו מושכות את עצמינו קדימה, למרות המציאות העקומה והקשה - זה יקר כל כך אצל בורא עולם - יותר מאלפים ורבות של עולמות! פשוט, תמשיכי!

מתארגנת נסיעה לאומן לנשים ונערות

מיד אחרי סוכות עם הרבנית ס. בנין.

לפרטים נוספים פני: 0527680969

לשמיעת קו השמחה וההתחזקות של הרבנית ס. בנין

התקשרי: 0535600338

אלול

מְחַפֵּשֶׁת אֶת עֵצָמִי

איפה אני?

אני הפנימית

מתוקה טהורה

עם רצונות קדושים

מְחַפֵּשֶׁת אוֹתָךְ

איפה אתה?

אתה האוהב

הרחמן המיטיב

שמאיר לי פנים

והנה אלול

פה בשדה

אתה קרוב, אני קרובה

מצאתי אותך

מצאתי אותי

ביחד פורתים ברית אהבה

הכלי לחיבור - דיבור

שלום וברכה, חברות מקשיבות!

במעשייה שלנו שומעים סופסוף כת שמכוונת לכיוון של אמת "מותר האדם מן הבהמה", הרבה יותר טוב מרוצחים ונואפים שהופכים את התאוות שלהם לתורת חיים... אבל הם עדיין מפספסים את התכלית ורואים את זה בבחירת המנהיג.

אנחנו יודעים שבאמת הדיבור הוא גדר האדם, דומם-צומח-חי ו-מדבר.

אבל, הרי גם החיות מדברות זו עם זו בשפתן, אז מה החידוש?

באמת בדיבור של החלפת מידע, תיאומים, העברת מסרים הישרדותיים כמו -מי יותר חזק... וכו' אין הרבה הבדל כנראה... אבל אצל האדם יש גם דיבור אחר, דיבור ברמה של נפש, "נפשי יצאה בדברו".

דיבור שנושא אתו אור, דיבור של אמת, דיבור של אמונה שמגלה מלכות ה'. אצל צדיקים זה מגיע לרמה של דיבור שמשנה מציאות כפשוטו, נכים שקמים על רגליהם, חולים שמתרפאים... אנחנו מכירות את הסיפורים...

בזוגיות, שבוה עסקינן, עיקר הכלי לחיבור הוא הדיבור.

יש דיבור ויש דיבור

אז יש דיבור של ענייני העולם, מה צריך לעשות ולהביא, מי מטפל בטסט של הרכב, כמה כסף יש בבנק (או אין...), רשימות קניות, רשימות סידורים ועוד ועוד.

גם את הדיבור ברובד הזה אפשר "להאיר". כתוב על יוסף הצדיק ששם שמיים שגור בפיו, על הכול אמר ברוך ה', תודה לה', ישתבח שמו. מסופר על הבעש"ט הקדוש שהיה מסתובב ברחובות בכדי לשאול יהודי "מה שלומך?" ולשמוע את התשובה השגורה "ברוך השם". אם צדיק עצום כמוהו בחר להקדיש זמן לדבר שכזה, אפשר להבין שהדיבור הפשוט הזה עושה משהו גדול מאוד...

יש דיבור שמגלה את הנפש, דיבור שמספר את העולם הפנימי, המחשבות, הרגשות, החוויות, איך אני מפרשת את המציאות, מה קורה בתוכי, דיבור שמגלה אותי.

ואז אפשר להיפגש... להתחבר...

כל עוד, כל אחד "מתחבא" בעולמו הפנימי, זה כמו משחק "מחבואים" שבו כולם המתחבאים ואף אחד לא מחפש. במצב כזה המשחק תקוע, כל אחד לבד עם עצמו ואין מפגש.

עולם חדש

אכן זה לא פשוט להיחשף וצריך קרקע של אמון וסביבה בטוחה, צריך ללמוד את התקשורת הזו שמאפשרת להיפתח. לנקות את האוויר מביקורת ואפילו מ-אבק ביקורת שממש "הורג" את הדיבור היקר והעדין הזה, לסלק שיפוטיות ולהיפתח לעולם מושגים שלפעמים הפוך משלי ולפעמים גם הפוך מהיגיון פשוט. להבין שהעולם של האדם שמולי הוא באמת עולם חדש וייחודי, יש לו את החוקים שלו והצבעים שלו ועולם הפירושים ששייך רק לו ואני כמו תיירת מוזמנת לטייל, להתפעל ולשאול כל מה שאינני מבינה.

ההבדל "הקטן"

כשאנו ניגשות לנושא הזה חשוב לזכור את ההבדל התהומי שיש בין גברים לנשים בכל מה שקשור לדיבור.

החל מהכמות המוגזמת של ה-קבין שיחה אותם נטלנו לנו וכמה השארנו להם (והם עוד צריכים לחלוק עם התוכים - בדיחה של בעלי), האזור במוח שאחראי על הדיבור מפותח לאין שיעור אצל נשים מאשר אצל גברים. הטבע שהקב"ה טבע בגברים הוא שהדיבור הוא תועלת, נועד לפתור בעיות ולהשיג דברים, ואילו אצל נשים עצם השיחה היא התועלת, גילוי הנפש וחיבור הלבבות. בקיצור, לנו הרבה יותר פשוט וטבעי אופן השיחה הזו ולכן... כמה עצות קטנות שאולי ובעזרת ה' יעזרו להגיע לזה:

- לימוד משותף בספרי רבינו, לא "שבירת ראש", קטע מסיפורי מעשיות או משיבת נפש וכדומה ולפתח את זה לשיתוף מחוויות עולמי.
- לייצר זמן שקט ללא ילדים והפרעות, להביא איזו שתיה וכיבוד משמח, לא סעודות כבדות, קליל... ולשוחח באווירה טובה, להתעניין באמת ולהקשיב בצורה אוהדת.
- לדבר מזה בעצמו, כמה חשוב שנשמע באמת זה את זה, שנשתף. לעורר את הרצון לזה ע"י שנספר לכמה טוב אפשר לזכות כשעושים את זה.

מזכירה לכן שיש לנו את "פשוט להיפגש", משחק מתוק שנועד בדיוק לזה, לפתוח בעדינות רובד של שיחה עמוק יותר במפגש ביניכם.

ברוך השם קיבלנו משובים טובים עליו... ואנחנו בעצמנו נעזרים בו שוב ושוב, אשרינו!

מוזמנות להתקשר 0556760186

בעזרת השם ורחמינו שנוכה לתשובה שלמה מאהבה ויתהפך הכול לטובה.

יונתי בחגוי הסלע שיחת חברות עם עליזה פיירמן

עליזה פיירמן היא חסידת ברסלב מעיר הקודש צפת, אמוא למשפחה ברוכה, אשת אברך ומורה לתפארת. צהלתה לא מגלה מאום מהטלטלות וממעברי הנפש שהיא חוותה. עתה, בחודש התשובה, כשהלב פתוח ורוצה להתקרב מחדש לכל היקר והטוב, עליזה משתפת אותנו בתהפוכות חייה ובסוד הקסם שמשאיר אותה שמחה למרות הניסיונות.

אותו לבית הסוהר. שלושים יום הוא היה שם. בדיעבד הוא מודה להשם על התקופה הזו. כבר אז הוא היה מקורב לרבינו ושם בבית הסוהר היה לו זמן להפיץ את האור, לחזק ולהבעיר לבבות. אבל אז, זאת הייתה התמודדות, בעיקר עבורי. במהלך השנה השנייה למחלה המצב של אמא התדרדר והיא נפטרה בשבת האחרונה של השנה. בערב ראש השנה קמנו מהשבעה.

החיים ממשיכים. בתוך שנת האבל אחי התחתן. בבית נותרו אחות בת 20 ושני הקטנים בני 11 ו-13.

ובתוך כל הבלבול אבי החליט להתחתן בשנית. זה היה מורכב מאוד. הילדים לא הסתדרו במציאות החדשה והעימותים היו רבים. אחרי התייעצויות וטיפולים משפחתיים, הפכנו, בעלי ואני להיות משפחת האומנה המוצהרת של שני אחי הקטנים. הייתי אחרי לידה רביעית, עברנו לבית גדול יותר, והם הגיעו. משתלבים ולא משתלבים. ההתמודדויות היו מאתגרות עד לב השמיים...

בזמן הזה רבינו התחיל לקרב אותנו יותר ויותר. ססתי לראשונה לציין הקדוש. בעלי סירב לצאת מארץ ישראל, אבל בסוף אחרי לבטים גדולים, הוא רצה לקבל את ההבטחות של רבינו וטס גם הוא. אחרי שהוא חזר שאלתי אותו: "אפשר כבר לקרוא לרבי נחמן רבינו? אנחנו בשק?" התחלנו ממש להתחזק ברבינו. משפחות ברסלב התחילו להגיע לשילה ונהייתה שם חבורת ברסלב מדהימה.

ובתוך כל ההתחזקות גיליתי את עצת ההתבודדות שהייתה לי לעוגן הצלה בתוך סערות החיים. אין דבר שעוזר לעומסים נפשיים ורגשיים יותר מהתבודדות. פתאום הרגשתי שהדבר היחיד שיכול לעזור לי בהתמודדות בתוך העומס הנוראי שהציף אותי זו עצת ההתבודדות.

הכנסתי את ההתבודדות לסדר היום בהחלטה נחושה, החלטה שקיבלתי מיד אחרי שחזרתי לראשונה מרבינו, שלא יעבור עליי יום אחד בלי התבודדות. בעלי היה שותף מלא ועזר לי לקיים הבטחתי עובדה למעשה. חיפשתי זמן שיתאים לי, לא מאוחר מדי בלילה כשאני עייפה ולא מוקדם מדי כשאני עסוקה בעבודת הבית ועם הילדים הקטנים, וגם זמן שישתלב לבעלי בסדר היום.

וכך מצאתי שעה בלתי אפשרית לכל אישה, אבל מתאימה בדיוק ברצות הבורא לאותה נקודת הזמן בא היינו - שש וחצי בערב. שעה אחת לפני מנחה. כל יום בשש וחצי הייתי יוצאת להתבודד, עוזבת בית שוקק ילדים אחרי מקלחות או בעיצומה של ארוחת ערב, כשבעלי במסירות נכנס לתמונה ומשלים אותי. זה היה שווה לו. אחרי ההתבודדות הוא קיבל אישה שמחה ורגועה. שבעה ימים בשבוע הלכתי. לא מותרת על אף יום. על שטח של סלעים וכמה עצים בין שילה לשבות רחל, הייתי שופכת את כל ליבי מול בורא עולם, את כל התסכולים והקשיים, את כל מעברי הנפש והגוף. לא דקדקתי בלשוני, דיברתי פתוח, את כל מה שהיה לי על הלב שפכתי. פרקתי על הסלעים האלו כל כך

"הסיפור שלי מתחיל לפני עשרים ושתים שנה, בשנת תשס"ב, אז הייתה האינתיפאדה השנייה. זו הייתה תקופה קשה לעם ישראל. פיגועים נוראים, חדירת מחבלים, פיצוצי אוטובוסים בירושלים וירי בדרכים... גדלתי בבית דתי לאומי בהתנחלות בשומרון וחוויתי קשה מאוד את התקופה הזו. הייתי מעורבת מאוד. הייתי מגיעה ללוויות, משתתפת בניחומי אבלים... לא רק אני הייתי כך. כשיש צרה כל עם ישראל מתאגד".

אבל השבר הגדול היה כשכוס התרעלה הגיעה גם אלינו.

"לקראת סוף שנה, ב"ח בסיון מחבל חדר לשיבה התיכונית באיתמר. אני לא אפרט את מעשה העוולה שהוא עשה, אך לסיכום, אחי היקר, אליו אני קשורה בכל נימי נפשי, נרצח יחד עם מספר בחורים והוא רק בן 17 שנה. השבר היה בלתי נתפס. היינו המומים. אותי הכאב קירב מאוד לבורא עולם. הייתי ממש באורות של חיבור ואהבה לאלוקים, הקשר איתו ריפא אותי ונסך בי כוחות אדירים. גם כשנכנסתי לקבוצת תמיכה בה שופכים את כל הרגשות הקשים ותחושות הלב הדואבות, שפעתי רק בדיבורי אמונה עד שהיה קשה להן לשמוע אותי. חלקן כעסו והתריסו, כמו שמגיבים רבים מאלו שעוברים ניסיונות כאלו. אבל אני הייתי קשורה בעבותות לבורא עולם. גם בתוך הבית שלי היו שינויים בתגובה לאסון. כל אחד הגיב לפי מבנה האישיות שלו. "למה את בוכה כל היום", הייתה תביעה אליי, "למה אתה לא בוכה בכלל", תבעתי אני. לקח זמן נוסף עד שכל אחד מאתנו כיבד את המקום של האחר.

החיים המשיכו, כל שמחה שהייתה במשפחתנו הייתה מהולה בעצב על חסרונו של אחי. נאחזתי בגאולה שתבוא ותוציא אותנו מעמק הבכא של השכול. עוד מעט תהיה תחיית המתים ואח שלי המתוק, יחזור ויהיה אתנו... בתמימותי באותם הימים עשיתי הסכם עם בורא עולם - "אני נותנת לך חמש שנים עד שאתה מביא את המשיח" אמרתי לו. עברו 22 שנה, ואני עדיין מחכה...

יותר מכולנו, לאמי הייתה קשה ההתמודדות. היא לא הצליחה להתאושש ממנה, ואחרי חמש שנים גילו אצלה את המחלה הארורה שתקפה אותה בריאות. היינו בהלם מוחלט. היינו בטוחים שאנחנו חסונים. את שלנו כבר נתנו בשביל להשתתף בצער השכינה. עד שחשבנו שאפילו אם נלך באמצע הכביש לא יקרה לנו כלום... אבל לבורא עולם היה תסריט אחר ואנחנו היינו חייבים להתמודד. אמא הייתה כל חייה אישה בריאה וחזקה, וכוח החיים שלה נלחם במוות שמחק תא ועוד תא. אך נגזרה הגזרה והמחלה האלימה החלה להשתלט עליה לחלוטין. בשנה השנייה למחלתה עברנו לגור ליד בית ההורים בשילה, לנסות להקל ועם שני הנכדים שנולדו לשמח את אמא המתייסרת. אבל העלילה רק מסתבכת.

אחרי חודשיים, עוצרים את בעלי על השתמטות מהצבא ומכניסים

דרושה חברה להג

סליחה שנייה, תגידי, איפה את בחג?

אצל אמא? את בטח מאלה שאני פוגשת במוצ"ש, אחרי שסיימתי להדיח-לקנח-לשטוף-לארגן-לסדר-לחפוף ואני יוצאת קצת לנשום אויר (לזרוק את הפח) - רק אז אני רואה אותן בהרכב מלא עם כל הילדים - עכשיו חוזרות משלישיידס! אז את בעצם עדיין גרה חלקית אצל אמא, שבת פה שבת שם? צהריים פה ושם? געפילטע פיש מאמא עד 120? ברור שתהיי אצלה גם ראש השנה, אלא מה? היא גם שולחת סימנים לכל השכונה? תכווני גם עליי! ותהני מכל רגע!!

רגע רגע, בואי הנה! כן, את! איפה את בראש השנה?

עושה עם חברות? בטח לא עם אלה משנה שעברה - כן?? מה את רצינית? את רוצה להגיד לי שאחרי יומיים מסיביים ביחד אתן עדיין חברות?? אה רק סעודות, בלי שינה? ומאיפה השגת לה דירה? אהה, אז מאיפה היא השיגה לך? אז עשיתן תורנות תפילה ותורנות חצר? מצוין! וסעודות שלישי את שלישי היא ושלישי המכולת? יפה יפה שיערב ויבושם לכן!!

הו, הנה זאתי, מה קורה? מה חדש? איפה את בראש השנה??

במלון!! פשיי תראו אותה, נכון נכון, צודקת, גם הכרטיסים לאומן עולים כסף, להבדיל מותק! צודקת! תפילות את ממילא לא הולכת? תקיעת שופר תהיה? הברירה היחידה להישאר בשפיות את אומרת, הוצאות שבת וחג חוזרות! אשרייך איזו אמונה, הלוואי עליי!!

רגע מה אמרת? לא שמעתי טוב! שלושה ימים השנה?? את לא עושה לי את זה!! איך אני אשרוד...לבוא איתך? אחותי הברקת!! אני מציעה שתשלמי גם עליי בתוך ההוצאות שחוזרות!! את אומרת לא לנסות אותך באמונה, טוב בואי נישאר חברות, בכל זאת ערב ראש השנה!! תמציי ותחזרי עם כוחות!!

והנה, היא בטח תבריק משהו! איפה את בחג?

נוסעת למירון? ברצינות!! לבד-באוטובוס-עם מזוודות-ילדים-פקלאות-מוצצים-קופסאות-סידורים?? מה לא?? בלי הסידורים יש מספיק בציון? טוב מה אגיד לך, בלי הסידורים זה באמת לא הרבה, מה שנקרא הסידור שהציל, ואת אומרת שרבי שמעון מסדר אותך סידור מלא, יפה! ולכל השנה, מדהים! וההרגשה מרוממת שאין כמוה! וואו וואו וואו! ואי אפשר להשוות את זה לשום דבר! חג אצל הצדיק איזה אורות! שיהיה לך ב-ה-צ-ל-ח-ה!!

ומה איתך בחג?

תגידי עוד פעם, נראה לי שלא שמעתי טוב! ש'ו' ומה אחר כך? ג' ר'?! את רצינית? אתן זורמות? ימות המשיח! אז את בעצם בגאולה, מה יש לדבר? "וגר מממ... עם כבש" לא זוכרת בדיוק, ס'תומרת לא התכוונתי, חמותך בטח אשה מהממת! והיא מכינה הכול? ואת מביאה עוגה? כל הכבוד! גדולה מהחיים!! באמת כל הכבוד!! לה, כמוכן! זאת אומרת גם לך! את בוודאי אשה מיוחדת אם היא בחרה בך לכלה! חג שמח!!

הו שלום, מה שלומך? ואיפה את בראש השנה?

עצמאית את אומרת, לא תלותית באף אחד, ישנה כשבא לך אוכלת כשמתאפשר לך מתפללת כשמצליח לך... נשמע מושלם, הילדים בסביבה הטבעית ואת שומרת על שעת ההשכבה? מה שנקרא נעים לי וטוב בגן בית יעקב. ת'אמת אותי שכנעת, אין כמו בבית! לא בשבילי אמנם אבל אני משוכנעת בשבילך! את אשת חיל! טוב את רצה לדגים? הטוב שלא נשרפו והמטיב שיצא מעדן! שנה טובה אמן ואמן!

את מי עוד נשאל... את מי עוד נשאל...

לא מוצאת כאן עוד משהו, חבל! ישנם לבטח עוד אינספור רעיונות שאוכל להוסיף לי לטבלת מעלות וחסרונות שאני לוקחת איתי ליעוץ, וואו מאוחר לי! ביי!

אצל מי אני הולכת? מה זאת אומרת אצל מי? אצל הכי הכי הכי!! אני רואה שאתן מבינות כבר שהגיעה השעה שלי להתבודדות! אז באמת! באלול אני לא מחפפת! אני רצה!

אתפלל על כולכן בכל מקום שאתן שיעבור עליכן חג-שבת נפלא ושנה טובה מתוקה ומבורכת!!

הרבה עומס וכאב, שאין לי מושג איך הם לא התפוררו. כשהייתי מטפסת הביתה, נושמת את האוויר הצלול מול השמיים מחליפי הצבעים, הרגשתי חדשה. כל יום הגעתי, ברוטינה משמחת, זוכה לקיים את עצת העצות של רבינו. ובאמת זכיתי גם לדיבור של רבינו שאמר: שעה אחת לב נשבר ושאר היום יהיה בשמחה. אם היה לי כעס או עצבות, תחושות קשות או ייאושים - לא שהייתי בתוכם, נותנת להם להשתלט על התודעה שלי. פשוט השלכתי אותם לסל ההתבודדות. יש לי פינה בה אני מטפלת בכל הקושי, ידעתי. אין צורך להימשך אחר הצער. אם דאגתי שאשכח משהו - הייתי כותבת לי פתק ומפרטת שם נקודות לזכירה וממשיכה בשמחה בסדר היום, על כל מה שהוא הכיל.

זה היה מדהים איך ההתבודדות הייתה לי לתיבת נוח מכל העולם. אני מתבודדת, והחיים גועשים. צבא וכלא; לידות והתאוששות; לאחותי יש דיכאונות ואחי מנסה אותנו בכל מיני תעלולים מסמרי שיער; כל הקרקע שנשמטה מתחת רגליהם מתפזרת מעלינו כמו הר געש זועם, ואני שמחה ורגועה. ולא נשכח את ילדיי הפרטיים הצפופים והמשמחים, אבל גם המעייפים לעיתים. אם לא היה לי את ההתבודדות באותם ימים סוערים - אין לי מושג איפה הייתי היום, וגם איפה האחים שלי היו... באותה התקופה זה נראה כאילו כל הדיבורים שלנו, כל ההשתדלות איתם, לא פועלת. היה מורכב כל כך ומסובך...

חלפו עברו שנים רבות. עברנו לגור בצפת. נולדו לנו עוד ילדים ואחיי כבר יצאו מביתנו ובנו את ביתם שלהם. היום אנחנו רואים את הפירות של היגיעה והמאמץ של אותם ימים. הם ניסים מהלכים, האחים שלי, ועצם זה שהם הקימו בתים יפים, עם כל מה שעבר עליהם, זה מדהים. זכותו של רבינו הקדוש עמדה להם, ובטח גם אמא שלי משמיי רום המליצה טוב עליהם. אני שומעת את אחי קורא קריאת שמע עם הבן שלו, בדיוק באותו ניגון בו אנחנו אומרים בבית עם הילדים שלנו. אחותי מתקשרת אליי בדחיפות: תגידי איך עושים פדיון? שניהם זכו להיות באומן. ומבחינתי זאת המתנה הכי גדולה.

היום אני כבר לא זוכה למתנה הנפלאה הזו של ההתבודדות באותו אופן מופלא בו זכיתי. המניעות מתגבהות עליי בלב וגם במוח, ואני מנסה לשבור אותן לא תמיד בהצלחה. אני מתגעגעת לסלעים ולנוף מאופק אל אופק, לשקט ולהשראה שהיו לי שם בשילה... אבל מוקירה ומעריכה כל פיסת התבודדות לה אני עדיין זוכה. ויודעת שכל רגע כזה, של לשבת מול בורא עולם ולספר את כל החיים שלי, זאת הצלחה נצחית שאי אפשר להבין בכלל.

ממליצה לכולן בכל פה, להכניס פנימה את ההתבודדות עמוק לסדר היום. לא משנה איפה את, לא משנה מתי, תקבעי פגישה. תבואי. משם הכול רק מתחיל

יהיו הדברים לעילוי נשמת אמי

שנלקחה לבית עולמה בכ"ג אלול תשס"ט פנינה

סיטון בת זלאתע ע"ה ולעילוי נשמת הקדוש

אברהם יוסף חיים בן משה הי"ד. ת.נ.צ.ב.ה.

”אני נכדה של הרב’ה!” ראיון רב משתתפות על הרבנית, הסבתא גלבך ע”ה

שרה'קע היא בת בית בבית הדודים. הרבה פעמים היא מגיעה לשם לעזור לדודה לאה החלושה. היא תולה כבסים ומסייעת בכל מה שצריך. מאוחר יותר בלילה היא תלווה לדוד יחד עם בתו יהודית לגן סופיה, שם דוד מעאטס עורך התבודדות. היא עושה מצווה חשובה, בזכותה הדוד מתבודד. ועוד מעט משיח יבוא והרשעים הארורים האלו שאוסרים עליהם לקיים מצוות ולעבוד את השם יקבלו את עונשם. ”אם ישאלו מה מעשינו כאן, אמרי שיש לך שחפת ואני דורך לקחתך לנשום אוויר צח”, מורה לה.

ביום האחרון לפני שנשלח לארץ גזרה בתוך 27 קדושי אומן, הגיש לפניו הדוד מים וציווה על שרה'קע הקטנה: ”תשתי מהמים האלו, הם יבואו לך לשימוש כל ימיך”. שרה'קע לא הייתה צמאה, אבל הצדיק התעקש שתשתה והיא, ילדה צייתנית, הקשיבה. ”תזכי לאריכות ימים” בירך אותה. זו הייתה הפעם האחרונה שראתה אותו. אבל הברכה של אותו קדוש עליון ליוותה אותה גם בזמנים קשים. היא ידעה, ”אני מבורכת באריכות ימים! ואני אצא מזה!”.

כל ימיה היא עבדה. תמיד עבדה. בבוקר ובליל. לפעמים הלכה לשוק הבהמות לכוור בהמות בשביל שחיטה, ”לא נפסלה אף בהמה שבחרתי! אבא לימד אותי איך בוחרים בהמה כשרה!” ועד יומה האחרון התפארה ביחוס הגדול: ”אני נכדה של הרב’ה”. כבר בתור ילדה הייתה מגיעה לציון מדי יום לדבר עם הצדיק, להתייעץ, לבקש שימליץ עליה זכות. הרי הוא אמר שהוא רק עובר מחדר אל חדר, ולה יש הרבה מה להגיד ולבקש... כל ימיה סמכה על כוחו הגדול, וביקשה מכולם לסמוך... רק לסמוך על הכוח של הצדיק הקדוש הזה הטמון באומן והשארתו הקדושה פוורה על כל יושבי תבל...

מסתובבים השוטרים בחדוות ניצחון בחדר הפנימי של משפחה דז'רגובסקי. סימוני דם עדיין נראו ברצפה ואף על קירות הבית. נראה ש'עלו' על יהודים שמעייזים לבצע שחיטה יהודית בביתם... ואכן לא הספיקה המשפחה לטשטש את כל העדויות על כך שאך לפי רגע נשחטה כאן פרה שמנה (שמוטמנת הטמן היטב במחבוא, מבותרת לחלקיה) ועתה נראה שכלתה עליהם הרעה... מה היא עליהם?

”איי איי” מצווה קול ילדתי מאחורי השוטרים, וכבר מתחילה ההצגה. שרה'קע בת ה-11 מעווה את פניה בכאב מול עיניהם הבולשות של השוטרים הרוסים. טיפות דם מטפטפות לכל עבר יחד עם יללות כאב. ”מה קרה לך, ילדה?” מתרכז שוטר אחד, אמה נחפזת לחבוש את הפצע המדמם. שרה'קע מסבירה בדמעות חנוקות כיצד בטעות התכה את אצבעה, כשסך הכול קילפה תפוד סורר... וכל הדם שמרוח כאן, הוא מהאצבע בעצם.

המשטרה מסתלקת מהמקום בכושת פנים, והמשפחה מסדירה נשימה. הרעיון והביצוע שמור לילדה הצדיקה, כמוכן. ילדה שמתנהגת כמו בוגרת לכל דבר ועניין, אחראית ובעלת תושייה. את נתחי הבשר הכשר שרה'קע הקטנה נוטלת בהיחבא ומעבירה בין משפחות אנ”ש העניות, שיהיה להם התיכת בשר לחמין של שבת... בשבת עצמה היא אווזת חזק את סיר החמין של הדודים ברזסקי. לדודים אין תנור להטמין את החמין, לכן הם מטמינים אצלם. הבשר המצוי בסיר גם הוא פרי מתנתו של אביה. קר שם בבית הדודים, אבל דוד מעאטס בוער כמו לפיד אש. ”אסדר לסעודתא בצפרא דשבתא”, זמירות השבת ממלאות את החלל ומחממות את שרה'קע הקטנה. עולות הזמירות וממיסות את פיסות הקרח החצופות שמתעקשות להיערם בזוויות הקירות. עולות ומקדשות שם שמיים בתוככי אוקריאנה הקפואה.

אסתי וחיה, לדלות לנו אוצרות רוח. להידבק גם אנחנו באותה אהבה גדולה לרב'ה שאמר שכל הרהור תשובה זה ממנו.

אז איך אתן מגדירות את סבתא שלכן?

”קשה להגדיר את סבתא” מנסה צילה לחפש את המילים. ”היה לה קשר ישיר עם הקדוש ברוך הוא. היא פשוט הייתה מדברת כל היום עם הקדוש ברוך הוא. היא הייתה מבשלת מרק ועושה ”עסקאות” עם בורא עולם, 'אני צריכה מרק? אישה בגילי צריכה מרק? לא! אני עושה את המרק הזה כדי שהנכד יתקבל לישיבה', או 'אני צריכה דגים? אישה כמוני צריכה דגים? לא! אני מכינה את הדגים האלו כדי שתקבל את הנכדה שלי לסמינר שהיא רוצה”.

”כשהיינו ילדים, משתפת שושי, ”סבתא סרגה לכל מי שנולד סוודר עם כובע תואם. וגם כשלונו עצמנו נולדו ילדים, המשיכה לסרוג. תוך כדי סריגה הייתה מפעילה את הטייפ עם תהילים. כדי שלא יהיה לה זמן בלי תפילה. ואם לא תהילים, אז הפה מדבר. סבתא הייתה כל הזמן מדברת איתו יתברך”.

הרבה ניסים נעשו לה למרת שרה גלבך ע”ה, ואכן היא זכתה לאריכות ימים מופלגת. כשבירכו אותה צאצאיה ”עד 120” הייתה אומרת בחדווה ”עוד 120!” כל כך אהבה את החיים ואת חי החיים. היא נפרדה מאיתנו לפני חודש וחצי בגיל 101. הצדקת שרה גלבך ע”ה הייתה אחרונה מאותו דור דעה, בו חיזו שרפי מעלה, אנשי הצדיק, תחת מכבש רדיפות אימות של מלכות השמד הקומוניסטית, בתקופה של טרום השואה. היא הייתה דור שישי לרבינו הקדוש, בתה של מרת טויבע רחל ע”ה, בת מרת אסתר ע”ה, בת החסיד רבי נחמן רובין זצ”ל, בן החסיד רבי אפרים רובין זצ”ל, בנה של הצדקנית מרת שרה (שכונתה שרה'קע), בת האדמו”ר רבינו הקדוש צדיק יסוד העולם רבי נחמן מברסלב זיע”א. כשמרת שרה סיפרה על אותם ימים רחוקים ההתלהבות בדקה בה. ”נאר דער רב'ה” - רק הרב'ה. וכל מי שהייתה מדברת עם הצדקת הייתה נדבקת גם היא באותו כוח אמוני טהור, ורוצה בכל ליבה להתקרב לרב'ה ורק עם העצות הקדושות שנתן לעבור את ניסיונות החיים. לכבוד חודש התשובה, בו אנו מבקשות להתקרב מחדש לכל הקדוש והיקר, התכנסנו כאן בת וארבע נכדות לבית גלבך: צילה, שושי,

"והסוודרים של סבתא, נזכרת צילה, גדלים עם הילדים, את זוכרת? הלבשנו אותם לילדים עד גיל מאוחר, ובתקופות שלא היו כספים לקנות צמר, סבתא הייתה פורמת סוודרים ישנים וסורגת חדשים".

תחזקו אותנו מהמידות הטובות של סבתא

"כל כך הרבה אפשר ללמוד מסבתא! וריזות, שמחה ואהבת המצוות. סבתא הייתה מתחילה 'פסח' מוקדם מאוד" נזכרת צילה בנושא שאולי חלקנו מעדיפות לא לדבר עליו כבר מאלול... "וכל בנות המשפחה היו באות ועוזרות לה. פעם הגעתי אליה אחרי השתלמות, וסבתא פתחה ואמרה: 'החג שאני הכי אוהבת הוא חג הפסח! תשמעי, יש אנשים שמנקים, אבל אני מנקה וזו מצווה. כל מה שאני מנקה אני עושה מצווה! זה החג שאני הכי אוהבת!' כך סבתא התמוגגה מול עבודת הניקיון שכולנו ניסינו להדחיק מהלב ומהמוח. היא לא ראתה קושי, היא ראתה מצווה, עד היום כל שנה אני מספרת את זה לתלמידות הסמינר שלי".

"ואיך סבתא הייתה תמיד אומרת לנו?" מוסיפה צילה, "תודה רבה לכם שאתם מטפלים בנכדים שלי, תמשיכו לטפל בנכדים שלי, ואני אתפלל גם בשבילכן!" היא הייתה משרתת לנו שזה לא הזמן שלנו להתפלל. הייתה לה כזו דעת אמת. סבתא התפללה כל הזמן, אבל ידעה שהכי חשוב זה הילדים הקטנים, והם לפני הכול".

ועל השמחה של סבתא משתפת צילה: "סבתא הייתה בן אדם שמח, גם במציאות חשוכה, כשלא הרגישה טוב והקשיים והניסיונות היו גדולים, היא לא ראתה אותם. אין ממה לשמוח? גלווה שמחה מהעתיד! מחר יהיה טוב יותר! או שניזכר בכמה טוב השם כבר גמל איתנו בעבר. ככה היא הייתה לווה שמחה מהעבר או מהעתיד. סבתא אף פעם לא התלוננה על המצב שלה, גם כשסבלה מאוד. כשהייתה צעירה יותר הייתה מחוברת לעיתים לחמץ עקב בעיות לב. הרופאים היו מגדירים אותה: 'מאה אחוז חולה ומאה אחוז שמחה' כי הייתה כזו שמחה. סבתא ממש דילגה על כל הקשיים. הקשיים היו לידה, לא נוגעים בה. כשהתאשפזה בבית חולים - חיכתה רק לברוח משם. היא הייתה מנתקת לעצמה את המכשירים. 'למה אתם משאירים אותי כאן?', הייתה דורשת מאתנו, המשפחה, שנשחרר אותה. 'הם רצו להשאיר אותי - אבל אני ברחתי!' הייתה נהנית כשהצליחה להימלט מידי הרופאים". "גם בסוף ימיה, מוסיפה חיה "הייתה אומרת 'נהנה, עוד קצת ואני מתחילה להרגיש יותר טוב, ואז אני אחזור להתפלל את כל התפילות והתהילים', היה לה ספר תהילים עמוס סימניות ודפים עם שמות לתפילה".

סבתא שלכן חיה חיי עוני, ספרו לנו על ההתמודדות:

כאן הנכדות שופעות סיפורים על 'המון' שנעשה ממעט כל כך... "אבי היה מספר איך סבתא הייתה לוקחת חתיכת כנף של עוף, מכניסה אותה לסיר ענק של מים, בוחשת ומתפללת: 'אומנם אני שמה רק כנף אחת, אבל יהי רצון שיהיה בריא לכל הילדים, שכולם יקבלו מזה'" נזכרת צילה, וחיה מוסיפה: "סבתא גם הייתה דואגת לבעלה, רבי יצחק גלבך ע"ה. גם כשלא היה מה לאכול, את מנת הבשר היו שומרים לסבא. עד יומו האחרון הייתה דואגת לו במסירות". ועל התושיה שלה מספרת אסתי: "סבתא הייתה לוקחת שמאטעס שאף אחד לא צריך, ותופרת מזה בגדים חדשים ויפים לילדים. ובכלל, כשהיינו מגיעים תמיד היה מה לאכול. גם אם זה אוכל פשוט כמו קציצות ירק, להכול היה טעם גן עדן".

"ואת בטח מכירה את סיפור השמן והסוכר" אומרת לי אסתי, וכבר משתפת אותי: "בסלון היו שני שקים מוחבאים. אחד של סוכר, אחד של שמן. כל פעם סבתא הייתה לוקחת מהם - ולא היה נגמר. אלו היו שנים של צנע, לא היה הרבה. שנים בהם סבתא הייתה מבקשת את העור של העוף מהקצב בשביל לתת טעם במרק. בשקים האלו הייתה כזו ברכה, שהם לא נגמרו כמה שנים טובות. פעם אחת אחד הנכדים הסתקרן. היה חייב להסתכל ולבדוק מה המצב של השקים... באותו היום השקים אזלו. אני זוכרת שפעם באנו אליה עם הילדים בשבת. על הפלטה היו מונחים סירים קטנים. 'מה נאכל?' חשבת, 'נראה שאין שם כמעט כלום'. אך מהר מאוד התבדתי. סבתא ערכה שולחן עם שפע גדול כל כך של מאכלים! היה הכול ועוד נשאר. איזו ברכה הייתה לסבתא".

ספרו לנו על הקשר לצדיקים:

"סבתא הייתה מחוברת מאוד לכל הצדיקים" מספרת אסתי. "את יודעת איפה הייתי היום? הייתה ממתיקה לי באושר כשהייתי מגיעה, 'ברדיצ'וב! כן כן!', ואז מזכירה את שם הנכד שהיה בצינונו של רבי לוי יצחק מברדיצ'וב והניח על הציון את הפל' כסבתא על הקו, שסבתא תתפלל. כל הנכדים ידעו שאם הולכים לאיזה ציון של צדיק, מתקשרים לסבתא, סבתא הייתה מרגישה כאילו היא שם! פעם הייתי אצלה בבית כשאיזה נכד התקשר מאחד הצינונים. סבתא נכנסה לחדר השינה והתפללה בקולי קולות, צעקה את כל אשר בליבה. קיבלתי יראה מיוחדת מזה. הבן הקטן של סבתא נפטר לא עלינו, עוד בחייה. כל יום זיכרון שלו היו מתקשרים אליה מהציון שלו, שתתפלל. בשנה האחרונה לחייה, סבתא ישנה כשהיו בקברו ביום הזיכרון. כשהתעוררה סיפרו לה שהבן שהיה שם כבר הלך... 'שיחזור!' סבתא דרשה. לא יכלה לוותר על התפילה היוקדת. האמונה של סבתא בכוח התפילה הייתה מוחשית לגמרי. היא הרגישה שהיא פועלת בתפילות! כמובן שהבן חזר וסבתא התפללה".

את רבינו הקדוש חלמה לא פעם. ועל כך מספרת צילה: "סבתא הייתה אומרת לי: 'צילה, חבל שאני לא ציירת, אם הייתי יודעת לצייר, הייתי יכולה לצייר לך את הרב'ה! הוא עמד מול העיניים שלי".

והייתה פעם של התגלות של ממש. על כך מספרת הבת, הרבנית צ' טייכנר תחי':

"לאמא שלי הייתה בעיה מסוימת עם אחד הילדים, התמודדות שנמשכה ארבע שנים קשות בהם הלכה לכל קברי הצדיקים בארץ, אך עדיין לא ראתה ישועה. היא הלכה להתפלל בקברו של שמואל הנביא, אך לא היו שם אנשים והיא חששה להיכנס לשם בגלל הערבים שהסתובבו שם. פתאום ראתה אברך ג'ינג'י בעל הדרת פנים. "בואי ילדתי, אני אשמור עלייך" אמר לה באידיש. הוא הכניס אותה לתוך הציון והורה לה להתפלל במקום מסוים. היא התפללה וחזרה הביתה כשהיא מרגישה שפעלה ישועה. למחרת בבוקר שני רבנים דפקו בדלת, והם היו השליחים לישועה שלא אחרה לבוא. האברך הזה, היה גילוי של רבינו הקדוש".

ועל מידת האמת של אמה, משתפת: "אמא הייתה אישה של אמת. היא לא רצתה שיספרו ממנה סיפורים שאינם אמיתיים. אם רוצים להגיע לדורות הבאים צריך דיוק, הייתה אומרת. אם מציפים, המסורת לא עוברת".

היו לסבתא כל מיני נכדים, לא כולם ברסלב, וחלקם יותר רחוקים.

איך סבתא קיבלה את כולכם?

"מעניין", אומרת שושי, "שכל הנכדים שלה התקבלו באהבה גדולה כזו אצלה, גם אם הם החליפו צורה. היו לה נכדים בכל גווי הקשת, אבל סבתא תמיד מצאה שפה משותפת עם כל נכד, עד שהוא הרגיש הנכד הכי אהוב וקרוב שלה. היא לא ראתה את החיצוניות רק את הנשמה היהודית". "אני חושבת שהיתה לה את המתנה הזו של הקבלה בזכות השמחה הגדולה שהייתה לה", מוסיפה אסתי, "היא לא התמרמרה על הדור שלנו, היא אהבה את החיים. אהבה יופי. הייתה נהנית מבגד יפה ובדוקת איך הוא סרוג. העריכה איכות. לא הייתה סתירה אצלה בין אהבת העולם לחיים. היה לה הספק של שני ספרי תהילים ביום. היה לה סדר יום אינטנסיבי. כל ספר קודש חדש באידיש שיצא סבתא הייתה קונה, ומניחה אותו ליד המיטה. גם בסוף ימיה, לעולם לא התבטלה. הייתה עסוקה בתורה מצוות ומעשים טובים. ובאנשים - הייתה רואה רק את הטוב".

נסיים בעובדה נפלאה שמספרת לנו נינה:

"לסבתא היה בגד מיוחד למשיח, מן עליונית ומטפחת. 'תשמעו, את הבגד הזה הכנתי למשיח' הייתה מראה אותו לכולם. אחרי שנפטרה תלינו את הבגד בבית לעיני המנחמות בימי השבעה. זה נראה שכסבתא ראתה משיח לא מגיע, היא הלכה לעשות שם 'בלגן' בשמיים ולהביא אותו בעצמה. היא תמיד אמרה לנו: 'אנחנו חייבים להתכונן, אני אומרת לכם, הוא כבר פה'. תהא צדקת זו מליצת זכות עלינו, לגאולה ברחמים.

גם כשכבולות הידיים

שניסתה להשתלט ולתפקד בתוך התווה שנוצר, לא הצליחה. הספינה החלה לטבוע במים עמוקים של עוני ודלות. הילדים היו חסרי אונים מול אמא שבורה שלא מצליחה להביא מזון לכאבי הגוף ונפש.

אנשים טובים שראו שאין כל ברירה אחרת, הכניסו את אמי איטה ושתי אחיותיה הצעירות, שרה וציפורה, לבית יתומים בירושלים. הקטן נלקח לבית יתומים אחר בגבעת שאול. במוסדות דאגו לרווחתם של הילדים מבחינה גשמית, אך מבחינה רוחנית לא קיבלו הילדים מענה הולם. המוסדות לא התנהלו על טהרת הקודש בלשון המעטה.

למרות גילה הצעיר של אמי היא לקחה אחריות על שתי הקטנות שמתחתיה, שומרת עליהן תחת חסותה. לא היה קל לילדות להתרגל לאווירה במוסד הצונן מכל שביב אידישקייט. שפת האידיש בה היו מורגלות נשמטה מפיותיהן תחת העברית שהונהגה בו. הקשיחות שלטה בכל ודיכאה את רוחן שגם כך הייתה שסועה. אמי עוד סיפרה לי סיפורים קשים שנחרטו בנפשה מאותה תקופה קודרת. בשלב מסוים, כשהגיעו הבנות לגיל עשרה, העביר המוסד את אמי ואחיותיה יחד עם נערות נוספות לדור בקיבוץ בבית שאן. קיבוץ חילוני כפרני שחרט על דגלו את ערך הציונות. כשהגיעו הבנות לשם התחיל השבר הגדול באמת.

בחלקקות לשונם של המדריכים נשאבה אמי אחר מקסם השווא הציוני. הקטנות שנשאו עיניהן אליה צעדו בעקבותיה במדרון החלקלק. יחד שוררו את המנוני תנועות הנוער, ערכים עכורים חדרו חרש דרך חומת האידישקייט בת דורי דורות עליה חונכו וגדלו בתוככי חומות ירושלים.

באחת משבתות החופשה, בעיצומו של הקיץ הלוהט, הגיעו שלוש האחיות הישר מהקיבוץ לירושלים, לתוככי בתי הונגריין, אל ביתה של האחיות הגדולה שנישאה זה מכבר, רחל רובינשטיין.

המראה שלהן השתנה למראה קיבוצי אופייני. איה הצמות ובגדי הצניעות? איה הטוהר והקדושה? בעלה החסיד החשוב רבי מרדכי אלעזר רובינשטיין הזדעזע לחזות בבנות שחיי היהדות שלהן נגזלו מהן באכזריות. "הן לא חוזרות לבית שאן!" החליט בהחלטה נחושה, "כך לא יראו בנותיו של בעריש אלברשטיין זכרונו לברכה!". הגיס ידע שחייבים לעשות מעשה של מסירות נפש טרם יהיה מאוחר מדי. אך מה עושים עם שלוש אלו? כיצד יקבל על עצמו לכלכל ולגדל אותן כדבעי? להשיא בבוא העת ולדאוג לכל מחסור? הוא פנה אל אשתו הצעירה רחל, שהייתה רק בת שבע עשרה ואמר לה: "אנחנו לוקחים אותן אלינו!", רחל לא ידעה כיצד להכיל את הבשורה על היותה אם לשלוש מתבגרות צעירות. "אבל איפה אשים אותן?" שאלה בחשש. דירת החדר וחצי שלהם הייתה צפופה וקטנה גם כך.

הסיפור שלי מתחיל לפני 120 שנה בעיר העתיקה בירושלים. שם נולדה אמי למשפחת אלברשטיין. הוריה היו זוג יראים ושלמים מלאי אמונה ותמימות. סבתא אלברשטיין חיכתה לגאולה בכל נפשה ומאודה. ליד מיטתה המתינה בצייטנות מזוודת עץ בתוכה מקופלים בקפידה בגדי שבת חדשים. בגדים שיוענדו למשיח. רק ישמע קול שופרו של הגואל, וכבר תצא לקראתו עטויה במחלצות כראוי לו. סבתא הייתה מתפללת כל הזמן. מחברות שלמות מילאה בכתב ידה הצפוף. בתוכן יצקה תפילות לווטות מלאות בקשות ותחנונים. הכול סיפרה לבורא עולם. את כל המצוקות וההתמודדויות גם את כל השמחות והחסדים. זה מילא אותה בכוח ונחמה. "אספר לחברה מה כואב לי, היא תספר לי פי שניים על מצוקותיה היא. אם כך, מדוע לי לספר?" היא לא רצתה לשים ביטחונה באדם. סבתא אלברשטיין נשענה רק על בורא עולם.

"מה את כותבת, ברכה?" שאלה יום אחד שכנה שדפקה בדלת והבחינה במחברת הפתוחה ובעיניה האדומות מבכי של סבתא. "לא חשוב. מה זה משנה?" ענתה לה, לא מתכוונת לספק את סקרנותה של זו. "נו אמרי לי, האם זהו סוד?" הפצירה כשהיא קרבה למחברת הפתוחה בחוסר טקט מופגן. "אני מבקשת מהשם שיעזור לי. חסרות לי מעות לקנות צרכי שבת וחג", פירטה בפשטות את רחשי ליבה, כשראתה שזו לא תעזוב אותה עד שתבין את פשר העניין. עוד השכנה בפתח, והנה צעדיו של הדוור קרבים ובאים, וכבר קולו נישא, חג מעל השכנה הסקרנית, הישר לאוזניה של סבתי המחכה לישועת השם: "דואר רשום לגב' אלברשטיין! חלק ירושה קיבלת כאן, גברת! מהרי לחתום ולקבל המעטפה!" הכריז בחגיגות והגיש לאמי את הסכום הדרוש לה בדיוק. השכנה נותרה על עמדה בפה פעור. מול עיניה המשתאות התחולל לו נס. "ברכה, מהיום אני באה לקבל אצלך את הברכה שלי!" קראה בהתרגשות ויצאה מהבית. כזו הייתה סבתא.

סבא היה יהודי ירא ושלם. לסבא הייתה חנות קטנה בעיר העתיקה, מעין כוך צר בו מכר סוכר, קמח וקטניות במשקל. כל שנתיים הצטרף ילד נוסף למשפחת אלברשטיין. ילד שמח ומלא ברכת השם. שבעה ילדים נולדו. סבא וסבתא עברו יחד את כל קשיי המחיה ומצוקות הגוף והנפש. לא חסרו התמודדויות באותם ימים, אך כשבגיל שלושים ושמונה סבא חלה בדלקת ראות קשה ואחרי שבועיים נפטר לבית עולמו מסובל בייסורים, ספינת החיים נעה בחדות שיא. שבעה ילדים קטנים, הקטן רק בן שנה ומחצה בבית. מה תעשה איתם? איך תכלכל אותם מעתה? החנות נמכרה במחיר אפסי. הכסף נאכל במהירות. אין ביטוח לאומי. אין סיוע ותמיכה ליתומים הרכים. ומעט הפרוטות שהגיעו לבית מיהודים רחמנים בני רחמנים לא הספיקו להשביע את שמונת הפיות שדרשו את שלהם. סבתא הייתה צריכה את סבא כמו אוויר לנשימה. כמה

אבל לבעלה לא הייתה כל שאלה. יש כאן עניין של פיקוח נפש רוחני. עוד פסיעה אחת ויגיעו אלו לשמד.

בבוקרו של יום ראשון נסע הרב רובינשטיין לקיבוץ. הוא פנה הישר לחדר ההנהלה ודרש במפגין לשחרר את שלוש הבנות, כי הוא, האברך הצעיר והאביון מירושלים, לוקח עליהן חסות מלאה עם כל המשתמע מכך. המנהל פרץ בצחוק. "תראה את עצמך! לעצמך ולזוגתך הצעירה אינך יכול לדאוג, וכיצד תדאג לאלו?" אך הגיס הצעיר לא התכוון לוותר והמשיך להתווכח עם המנהל. "תראה", בחוסר סבלנות ניסה המנהל לסגור את העניין, "תביא לי חתימה מהרב של השכונה שלך שיש בכוחך לגדלן, ואז תוכל לקחת אותן תחת חסותך!" האברך הצעיר עשה השתדלויות שונות בשביל להשיג את החתימה הגואלת. לא במהרה חתמו לו על המסמך. וגם כשכן, עוד נערמו קשיים שונים על השחרור הנכסף. לבסוף רק את אמי, הבוגרת מבין הבנות, הסכים הקיבוץ לשחרר. השתיים האחרות המשיכו להתחנך על התרבות הציונית הקלוקלת.

איטה חזרה לבתי הונגרי, אך רוחה עוד שוטטה בתרבות הרעה שבערה בה כארס, לא נותנת מנוח לנשמתה הטהורה. באותה העת הגיע אבי מחוץ לארץ. בחר חוצניק בן שלושים ושתיים שהסתובב במאה שערים מבקש לטעום מזקני אנ"ש את תורתו של רבינו הקדוש. הוא היה רווק מבוגר, אך מקורב חדש. עיניו מלאות אור, ומידותיו והליכותיו הטובות ניכרו בכל דרכיו. שמו אלעזר ווייצהנדלר.

הגיס הצדיק הבחין בו לאחר התפילה בבית הכנסת, ורעיון לשידוך בזק נרקם בראשו. הוא חזר הביתה ואמר לאשתו הצעירה על הרעיון. במרץ נעורים הם קידמו את העסק לגמר. כן, כך עשו שידוכים אז בעיר העתיקה. הוא פשוט הציע לאבי את גיסתו הצעירה... העיקר להציל את האידישקייט.

ולמרות שהציונות כבר שבתה את ליבה של אמי, והסיסמאות הנבובות עדיין רפרפו על דל שפתיה, בסיעתא דשמיא הסכימה לשידוך. ואפילו שהמשיך היה "חוצניק" בעל מנטליות אחרת לגמרי ממנה, וכן היה פער גילאים לא קטן ביניהם - זה הצליח. כי כשהשידוך האמיתי מגיע - כל הפערים נמחקים. הם נישאו בשעה טובה ומוצלחת ואבי החדיר באמי דעת אמת בצורה חזקה כל כך, עד שהיא התחרטה כל חייה על התקופה הציונית וחזרה בתשובה שלמה. לעולם לא שכחה אמי תקופה זו, ובעתות מצוקה ומשבר,

תמיד בכתה לפני השם שיסלח וימחל לה על עוונות נעורים. הם, אבי החוצניק ואמי, היו מעט שונים בנוף הירושלמי. שפת האידיש אינה שגורה כל צורכה על פיהם, אבל צדקותם, תום לבם ומעשיהם הטובים היו לשם דבר. יחד הם הקימו דור ישרים מבורך של חסידי ברסלב תמימים ופשוטים, נדירים ממש. ואת עוז הרוח של הדוד, את הסיעתא דשמיא שליוותה את המהלך כולו, כשמסביב סער העולם ובנים ובנות נאבדו לתוככי התרבות הציונית הכופרת, אני מייחסת לסבתא. סבתא אלברשטיין שלא ויתרה מעולם על היהדות של ילדיה, סבתא אלברשטיין שהתפללה כל חייה ובכתה להשם. היא לא הייתה דברנית, את הדיבורים דיברה רק איתו יתברך. נסיבות קשות לקחו ממנה את הזכות לגדל את ילדיה, שנלקחו לחינוך שאינו טהור, אבל היא המשיכה להאמין בדור ישרים מבורך שלה. להתפלל ולקוות. היא לא נתנה להווה הקשה, המעיק, למחוק לה את האמונה. בלי שום כבוד חיצוני, היא ניצחה את המלחמה החזקה. היא משכה את צאצאיה מציפורני הכפירה הציונית, חזרה לדרך השם. הפלא הגדול הוא שגם שתי הבנות שנתרו בקיבוץ ועברו מה שעברו, זכו ברבות השנים לחזור בתשובה שלמה ולראות צאצאים יראים ושלמים, ביניהם תלמידי חכמים ואף ראשי ישיבות.

בתור נכדה אני עדיין זוכרת איך שרנו עם סבתא "זאל שוין זין דגאולה" (מתי תבוא הגאולה). אצל סבתא שרו רק על הגאולה. כל נכד שנכנס אליה ידע, אם ישיר ויבקש עם סבתא על הגאולה יקבל סוכר קנים או חצי שילינג לקנות משהו טוב. עם סבתא מבקשים דבר אחד: משיח! שיבוא ויגאל מהרה!

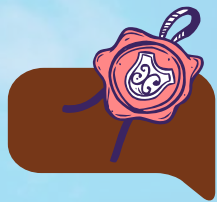
לא קל להתמודד בדורנו גדוש הניסיונות וההסתוות מבית הבעל דבר. ילדים טהורים רבים יורדים מדרך אבות ועוברים ניסיונות קשים ומרים. הסיפור של סבתא נותן כוח להמשיך להתפלל, להאמין ולבטוח. סבתא אף פעם לא התייאשה מהתפילה, גם כשהמציאות הייתה רחוקה מנחת. סבתא תמיד האמינה שהנחת בוא תבוא. זה רק עניין של זמן עד שהנשמות הקדושות יתגלו והטוב ינצח את ההסתרה. ואכן סבתא זכתה וראתה את הנחת עוד בחייה. מאתנו נדרש להתפלל, להתפלל ושוב להתפלל. בלי להפסיק! בכוח האמונה הילדים יצמחו בעתם ובזמנם בבית השם וירווי את בורא עולם ואותנו רוב נחת דקדושה. כולם ישובו. לא יחסר איש.

ליקוטי תפילות

תפילה לתשובה

רבוננו של עולם, רבוננו של עולם, חוס וחס וחס וחס עלי אבי שבשמים, ותגער בהרודפים ומפילים אותי, וְאָמַר לְצַרוּתִי דִּי וְתֹאמַר עַד פַּה תָּבֵא וּמַעַתָּה תִּרְחַם עָלַי וְתַעֲזְרֵנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי וְתַתְּחִיל לְהַעֲלוֹת אוֹתִי מֵעֵלָה מֵעֵלָה חַיֵּשׁ קַל מֵהֶרָה וְכָל הַיְרִידוֹת יִתְהַפְּכוּ לְעֵלִיּוֹת, וְכָל הַהֲתַרְחֲקוֹת יִתְהַפְּךְ לְהִתְקַרְבוֹת כִּי אַתָּה הַחַלּוֹת לְקַרְבָּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ, וְהִתְחַלַּת לְהַשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ הַמּוֹן קִדְשֶׁךָ וְתִקְוֶה חֲמֻלָּתְךָ עַל יְדֵי צְדִיקֵי אָמֶת שְׂבָכָל דּוֹר וְדוֹר עַל כֵּן אֵין נֶאֱדָר לָךְ לְעַזְבָּנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, יְהִי מֵעַיִן עָלֵינוּ וְכֹאשֶׁר הַחַלּוֹת לְהִרְאוֹת גְּדֻלַּתְךָ וְטוֹבָתְךָ עָלֵינוּ, וְנִתַּת לָנוּ תוֹרָתְךָ הַקְּדוּשָׁה עַל יְדֵי מֹשֶׁה נְבִיאָךְ נֶאֱמַן בְּיַתְךָ, וְשָׁלַחַת לָנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, צְדִיקֵי אָמֶת בְּכָל דּוֹר וְדוֹר, אֲשֶׁר עַל יָדָם נִמְסְרָה הַתּוֹרָה לָנוּ מִמֹּשֶׁה לַיהוֹשֻׁעַ, וּמִיהוֹשֻׁעַ לְזַקְנִים, וּמִזַּקְנִים לְזַקְנִים וְצְדִיקִים שְׂבָכָל דּוֹר וְדוֹר, עַד אֲשֶׁר הִגִּיעַ אֲלֵינוּ הַשְׁתַּלְשְׁלוֹת קַבְּלַת הַתּוֹרָה, וְעַד כֵּן לָנוּ חֲמֻלָּתְךָ מִקְּדוּשָׁתְךָ וְעוֹדֵי עִמְךָ, כֵּן יִקְמְרוּ מֵעַיִן עָלֵינוּ, וְתַעֲזְרֵנִי לְקַיֵּם בְּאֵמַתְךָ אֶת כָּל דְּבָרֵי תוֹרָתְךָ בְּאַהֲבָה חוֹסָה עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ וְעֲזָרְנוּ לְהִיּוֹת דְּבוּק בְּךָ וּבְצְדִיקֵי אָמֶת לְעוֹלָם וָעֵד, בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא:

מעלת פסוקי דזמרה

בכנגד דיבורי ההבל הנפוצים בעולם- אותם מנהיגים "כת הדיבור" אותה הכרנו בחלק המעשייה שלנו, יש דיבורי קודש. היום נלמד על הזכות העצומה להגיד פסוקי דזמרה בנעימה, והלכות חשובות נחוצות.

אשריו ואשרי חלקו

אמר רבי יוסי: "יהא חלקי בעולם הבא, עם הקוראים פסוקי דזמרה בכל יום" (שבת ק"ח)

כמה עוררו חז"ל על אמירת "פסוקי דזמרה" בנחת, בנעימה והתבוננות. והמציאות מוכחת שהמתבונן באמירתם, אי אפשר שלא יתלהב ולא תתפעל נפשו. למשל כשאומר: "עבדו את ה' בשמחה, באו לפניו ברינה. הודו לו ברכו שמו, פי טוב ה' לעולם חסדו...", "אֶהְלֵלָה ה' בְּחַיִּי, אֲזַמְּרָה לְאֱלֹהֵי בְּעוֹדֵי... אֲשֶׁרֵי שָׁאֵל יַעֲקֹב בְּעֶזְרוֹ, שָׁבְרוּ עַל ה' אֱלֹהֵינוּ...", "עננו לה' בתודה, זמרו לאלהינו בכבוד... רוצה ה' את יראיו, את המיחלים לחסדו". היאך אפשר שיאמרם בהתבוננות - וישאר אדיש?!

מזמור לתודה

כתב מרן בשלחן ערוך (סימן נא סעיף ט'): "מזמור לתודה יש לאומר בניינה, שכל השירות עתידות להתבטל חוץ ממזמור לתודה".

פותח את ידך

אמר רבי אלעזר: "כל האומר פרק "תהילה לדוד" בכל יום שלוש פעמים, מובטח לו שהוא בן העולם הבא. (ברכות ד ע"ב). וצריך לכוון בו מאוד, ובפרט בפסוק: "פותח את ידך, ומשביע לכל חי רצון" שהקב"ה זן ומפרנס לכל. והטעם שקבעו חז"ל לומר פרק זה דוקא- בשביל פסוק זה שמזכיר בו שבחו של הקב"ה שמשגיח על בריותיו ומפרנסם.

אם לא כיוונה בפסוק "פותח את ידך" שהקב"ה זן ומפרנס לכל, תחזור לאומר שוב בכוונה. ואף אם נזכרה לאחר שהמשיכה כמה פסוקים, תחזור לאומר בכוונה ותמשיך על הסדר. ואם סיימה את הפרק ונזכרה- תאמרה בין פרק לפרק. ואם שכחה לגמרי, תכוון ב"אשרי" שאחר העמידה. ואם שכחה- תכוון ב"אשרי" שבתפילת מנחה. (ד ריד)

ויברך דוד את ה': נהגו לומר "ויברך דוד" מעומדת. ונהגו שכשמגיעים ל"ואתה מושל בכל" לתת שלוש פרוטות לצדקה. והאר"י הקדוש היה מורה לגבאי שלו לאסוף צדקה בעת אמירת "ויברך דוד".

שירת הים: כתב הגאון רבי חיים פלאגי (כף החיים יב): אחת מעשר סגולות שמכפרות עוונותיו של אדם בלי סיגוף ועינוי, הוא מי שקורא "ויושע וגו'" בשמחה ובניגון כמו שאמרוהו ישראל.

איסור דיבור: אין לדבר משהתחילה להגיד "ברוך שאמר" עד סוף תפילת העמידה. השומעת ברכה באמצע פסוקי דזמרה עונה אחריה "אמן". ואין זה הפסק. "ברוך הוא וברוך שמו" אין לענות בפסוקי דזמרה.

אשר יצר: אם הוצרכה לצאת לבית הכסא, תלך בין מזמור למזמור, וכשתסיים תיטול ידיה ותברך אשר יצר בין ישתבח ליוצר. אך אם חוששת שתשכח- תברך מיד.

(ערוך מתוך "בהלכה ובאגדה" לרב דוד נקי שליט"א)

ישנם מגוון פוסקים ופסיקות. עניינו של הטור אינו לפסוק הלכה, אלא לעורר את לב הקוראות לשים לב להלכות השונות, גם כאלו שמוכרות פחות. על כל שאלה שמתעוררת במהלך קריאת הטור יש לשאול רב פוסק כיצד לנהוג.

להיות שכיית חמדה חד - פעמית

להיות בת-ישראל בעולמו של השם יתברך, אפילו בלי לעשות עוד שום דבר, זה כבר משמח. רבי נתן אומר שהעיקר בעבודת ה' זה השמחה שאנחנו יהודים! כי יאמר בלבו: אף על פי שאני רחוק כל כך מהשם יתברך, אף על פי כן, אני מזרע ישראל ולא עשני גוי; ואני זוכה בכל יום לקיים כמה מצוות, ציצית ותפילין; וכמה דיבורים קדושים בתפלה ובתורה שאני זוכה לומר בכל יום ויום; ואדרבא, זהו עיקר שמחתי, שמרוחק כמוני יזכה גם כן לטוב כזה!" (ליקוטי עצות המשולש, ע"פ ליקוה"ל הלכות פריה רביה)

כשהעמקתי פנימה, ושאלתי את עצמי: איך זה מרגיש לי להסתובב בעולמו של הבורא? גיליתי בתוכי תחושה מרוממת. גיליתי שאני שכיית חמדה. משהו כל כך מיוחד, יפיפה וחד פעמי. ואוו, מיד התמלאתי שמחה עצומה במה שאני. מצאתי עצמי שרה: 'להיות שכיית חמדה, להיות שכיית חמדה, לה לה לה לה לה'

אגב, מיוחד ויפיפה זה לא רק הברק בעיניים שהצדיק מעניק לחסידות שלו, זה גם הקמטוט. אם תבדקו עצמכן מול המראה בצורה דקדנית בוודאי תאמרו- 'אויש פצעון', 'אויש קמטוט', 'אויש שחור מתחת לעיניים'.

כל ההבדל קורה כשאת מחייכת - אז את מתגלה בחד פעמיותך המקסימה. הכי יפה לך - **חיוך!!**

והצחוק? הופך אותך קורנת באור יקרות למרחקים. מאירה עד להשם יתברך שכל-כך גאה ושמח בך.

בדקתי במילון: שכיות חמדה = חפצים מיוחדים ביופיים ובערכם. נאנחתי, העולם אומר 'בסופו של דבר גם את חומר'. אבל אנחנו לא חפצים, כי אם נשמות!

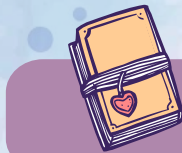
ביהדות **חפץ = רצון**. שכיות החמדה הפנימיות שלי הם הרצונות והכיסופים שלי להשם יתברך, לצדיק שלו, לאומן, לרגעי האור והחיבור, לשמחה ולטוהר. ואלו יקרי ערך כל-כך. גם עין בינית מתוחכמת לא תוכל לצלם אותן. רק אני, כשמרגישה רגע כזה של התחברות פנימית, התמלאות אמיתית, יודעת: 'זכיתי לעוד געגוע מתוק'. **אני נשמה!!**

כבעלת תשובה, כבר שומרת שבת, חג וכשרות, עדיין החזקתי בדבר האחרון שחשבתי שהוא שלי - הלבוש, הביגוד והסגנון. כאומרת - אם תיקחו לי את זה, תיקחו לי את הייחוד שלי ואת מי שאני.

איפה גילה לי השם יתברך את סוד הייחודיות? בכנס מחזור של בית הספר. אז עברתי מאחת לשנייה והזכרתי נשכחות: 'אני המלצתי על ספר על הקיר ואת כתבת שם תגובה משעשעת'. מאיפה היה לי את העוז הזה להדביק על קירות הכיתה ביקורת ספרים? הרצון להפיץ היה חזק כבר אז! אני מתרגשת. 'זוכרת את שיעורי האמנות?' ועוד כאלו. כשחזרתי הביתה מרחת וחדשה ניסיתי להבין מה בעצם קרה לי.

נכון, אספתי ניצוצות. אך, עיקר הגילוי היה שלמרות שעברו להם מעל 20 שנה, משהו בי נשאר אותו הדבר ולא השתנה. משהו אמתי ומוכר. למרות הגלגולים הרבים שעברתי, למרות התשובה וההתחזקות שהרגישה כאילו שינתה את הכול. פחדתי שאני מאבדת את עצמי בתהליך. לא. משהו נשאר ממש כשהיה, הנקודה הזו היא הנשמה שלי שזיהתה את הנשמות של חברות עבר.

הנשמה שלי שמתמיד הייתה שם. נשמתי לרווחה. ובכן, כשהייחודיות האמתית והפנימית שמורה לעד, אפשר לקבל היום בשמחה קבלה קטנה בצניעות לשנה החדשה. שנה טובה ומתוקה!

אלול מזן חדש! / ש' גרין

הביזיונות הפנימיים שלך, את הרגשות של "איפה אני ואיפה אלול?" "איפה אני ואיפה התשובה?" "איפה התרגשות? איפה חיבור?" לשמוע את כל זה ולדום! ולהבין שאכן אני קטנה לעומת כל הציפיות והרצונות שלי! ולוותר על תחושת ה-"איזה ראש השנה היה לי איזו צדיקה אני" ותחת זה להתחבר לרצון השם, לעבוד אותו, לשמח אותו, וזה לא משנה כמה הצליח לי. כמו שכתוב: "כי צריך כל אדם למעט בכבוד עצמו ולהרבות בכבוד המקום",

ואיך עושים את זה? "על ידי תשובה. ועיקר התשובה - כשישמע בזינו ידום וישתוק".

דווקא שם, אומר ר' נחמן, זו התשובה! הפוך על הפוך! חשבת שאת לא עושה את מה שאת צריכה: לא בוכה, לא מתרגשת, מתפללת במאמץ רב. אבל דווקא שם עשית צעד ענק של תשובה! הסכמת להודות בזה שיש "שוב" בעבודת ד', ברגעים האלה שאת בת של הקב"ה שפונה אליו בפשיטות ובתמימות ממקום הכי עניו ורוצה וכוסף! וזו בהחלט תשובה מסוג שונה וחדש!!

היום חודש אלול הוא החודש שאני הכי אוהבת בשנה, זה הזדמנות בשבילי סוף סוף לנקות קצת את כל הלכלוכים שנדבקו בי במשך השנה ולחזור לבת-המלך שאני!

בסיפור שלי פרטנו רק את העניין של ה"שוב" אבל צריך לזכור שיש גם את העניין של "רצוא", וגם שם רבינו לא נותן לנו לנוח ומזכיר ואומר שצריך לדעת ברגעים של רוממות כי האור עוד רחוק מאיתנו ויש לנו עוד הרבה לאן להתקדם. גם שם כפי שהזכרנו לא לקחת את זה כהצלחה אישית שלנו, כמה אני מכובדת ומצליחה, אלא בענווה, בפשיטות ובתמימות להמשיך לחתור איפה אני מכבדת את השם, וגם כשהולך לנו' זה לא העניין, אלא כל העניין שלנו הוא להמליך אותו יתברך.

אז בואו נחשב מסלול מחדש ונבין ש-ד' איתנו בחודש הזה יותר מתמיד, ממתין ומחכה לנו בזרועות פתוחות רק שניגש אליו, שנבקש, שנספר לו עד כמה אנחנו רוצות אותו או לפחות עד כמה אנו רוצות לרצות! ושנדבר איתו מהמקום הכי אמיתי וכן שלנו, לא ממקומות חיצוניים כי ככה צריך וככה מקובל וככה זה עושה לנו כבוד אלא מהמקום שככה אני מרגישה עכשיו, ואולי זה לא מאוד פוטוגני אבל זו האמת -

אמת צרופה!! אמת של תשובה!!! אמת שמצמיחה ישועה!!!

שתהיה שנה טובה לכולנו!

פעם לא אהבתי בכלל את כל הנושא של חודש אלול. הוא איים עליי מאוד, הצטייר לי כמין חודש כזה שבו צריך להסתכל אחורה על כמויות העבירות והשגגות... ולהביט קדימה עם קבלה שבמקרה הטוב מחזיקה עד חנוכה, ואז להתעורר אחרי יום כיפור ולהאמין שאנחנו נקיים מהחטאים ולהכתים שוב את הבגד הלבן, זה שהמורה דימתה לבגד אחרי כביסה, ושוב לראות איך אני מכתימה אותו בכתמים עזים, ולחכות לחודש אלול הבא בו תינתן לי שוב ההזדמנות לנקות אותם...

ראש השנה היה בשבילי יום שבו הרגש צריך לפעול ללא הפסקה כמו איזה ברז של דמעות שאמור להיפתח מאליו איך שהוא שומע את קול השופר...

ובתפילות, בכלל הלב אמור להיפתח ואף להזיל כמה דמעות, רק כך זה מראה חרטה אמיתית ועמוקה על החטאים והזדונות! זה היה יום שבחנתי את עצמי המון לפי אורך/איכות/התרגשות/חיבור בתפילה שלי...

כל הקטע הזה הלחיץ אותי נורא וגרם לי רק לרצות לעצום את עיניי בראש השנה וברגעי האימה שנשזרו בתוכי, ולפתוח אותן תחת הסוכה עם צלילי המזלג והסכין וריח החורף הקרב ובא! עד שגילה לי רבינו הקדוש שלא כך הדבר. שחודש אלול הוא דווקא הזדמנות לגלות דברים שטמונים ממש מתחת לפני האדמה, דברים שלא הכרתי בעצמי מעולם! זה חודש שבו אפשר לחזור בתשובה מסוג אחר לגמרי. לא מהסוג המפוחד והמאויים אלא מהסוג האוהב המתגעגע הכוסף והמייחל! החודש הזה גרם לי להבין שישנן שתי מציאויות, מציאות של "שוב" ומציאות של "רצוא". "רצוא" - כפי שמסביר רבינו - אלו הזמנים שהכול הולך טוב, התפילה זורמת לך, את רואה סיפוק בעבודתך הרוחנית, מרגישה רגשות של קרבה ורוממות וכו'. ואילו יש זמנים של "שוב" - רגעי חושך, רגעים שבהם כלום לא זז לך שם בפנים, בהם את בירידה כביכול. אבל תדעי לך, אומר רבינו, גם בירידה ישנה עבודת השם. אם תחפשי את השם, הירידה תהיה זו שמעלה אותך, שמקפיצה אותך למעלה, ירידה שספוגה בענני כבוד, שמגלה שם יהלומים שלא הכרת!! רבינו לימד אותי להתפלל ל-ד' בפשיטות בלי הרבה חכמות, ציפיות, חיפוש הרגשות וכו', כי דווקא שם מתחת לכל המסכות, לכל האשליות, הציפיות והדמיונות, מתחת לכל תחושות הגאווה והעליונות, במקום הכי פנימי, הכי אמיתי וכן - שם צריך "לשמוע את בזינו - ולדום", לשמוע את

נשות ברסלב בני ברק והסביבה,

הנכן מוכנות אכנס **סחה** והתחכקות אכבוז ראס השנה אבית "חברות מקשיבות"

מתי? יום שני י"ג אלול (16.09 למנינם)
איפה? "אולמי פריילעך", גיבורי ישראל 16, בני ברק.

מה בתכנית?

22:15	21:15	20:30	20:00	19:30
שירים וריקודים.	סדנת "בוחרת את המשחק" איך מתחילים מחדש? בהנחת גב' א. שרעבי.	"לדבק עצמו עם הצדיק", שיחת התחדקות מאת הרבנית צ. פלדמן תח'.	קומדיץ אלולי סוחף עם הרכב "קומי אורי", בהנחת גב' י. גורדצקי.	התכנסות וכיבוד קל.

יתכנו שינויים בתכנית

מספר מקומות מוגבל, הודרדי להרשם!

איך נרשמים?

הקליטי את שמך, כתובתך ומספר הפל' שלך

בשלוחה 3 של "קו חברות מקשיבות": 079.607.6720

או שלחי פרטייך למייל שכתובתו: KENESHAVROT@GMAIL.COM

תשלום? 40 ש"ח לנרשמות מראש עד ח' אלול, ולאחר מכן 50 ש"ח.

לתרומות, הקדשות והקמת דוכני מכירה ניתן ליצור קשר: 055.672.5478

ההרשמה לכנס הינה חובה

בברכת "החכיקו ע3אכן יחד!"
אחכות אכן, האראנות